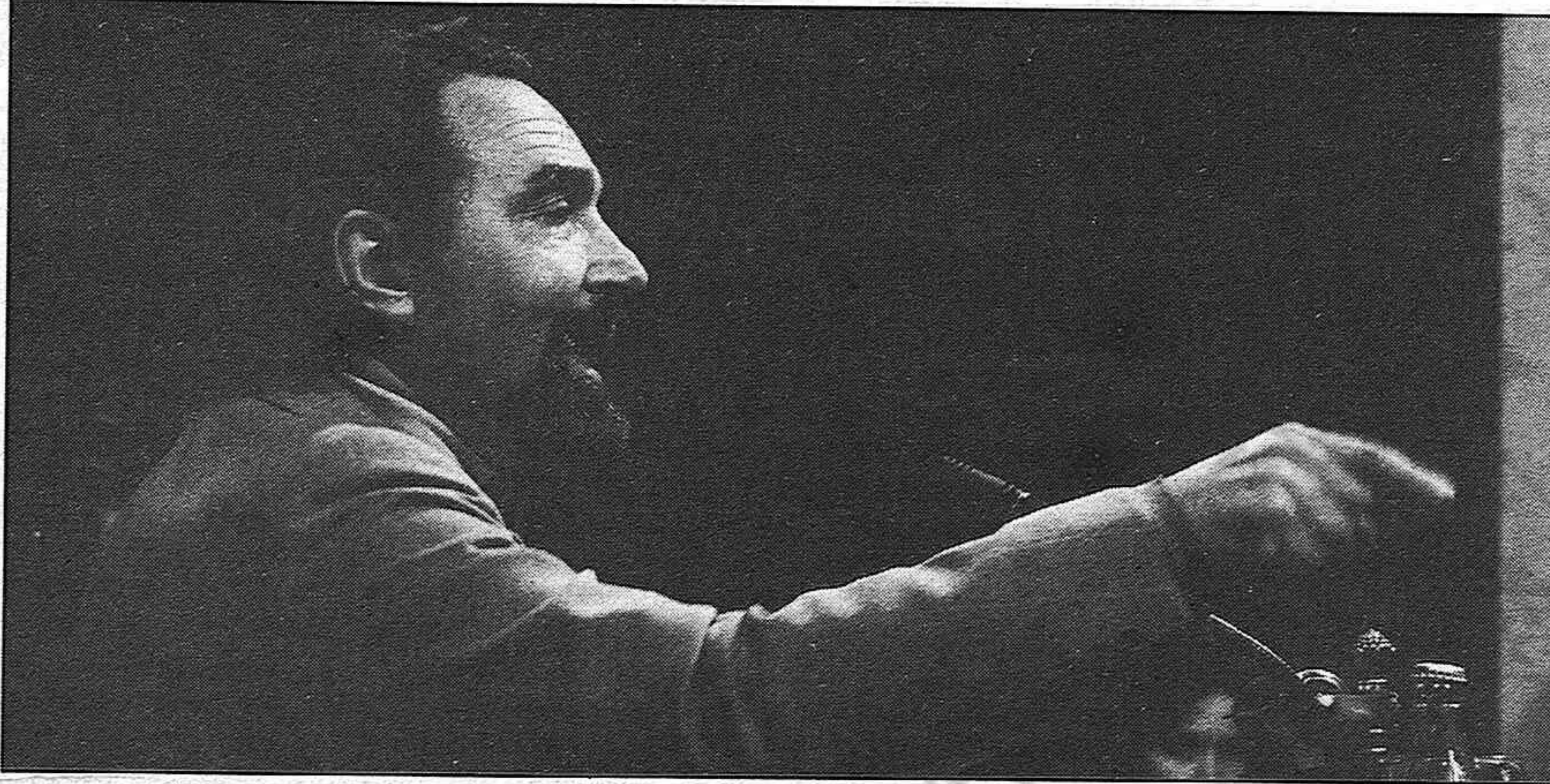


PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS!

# treball

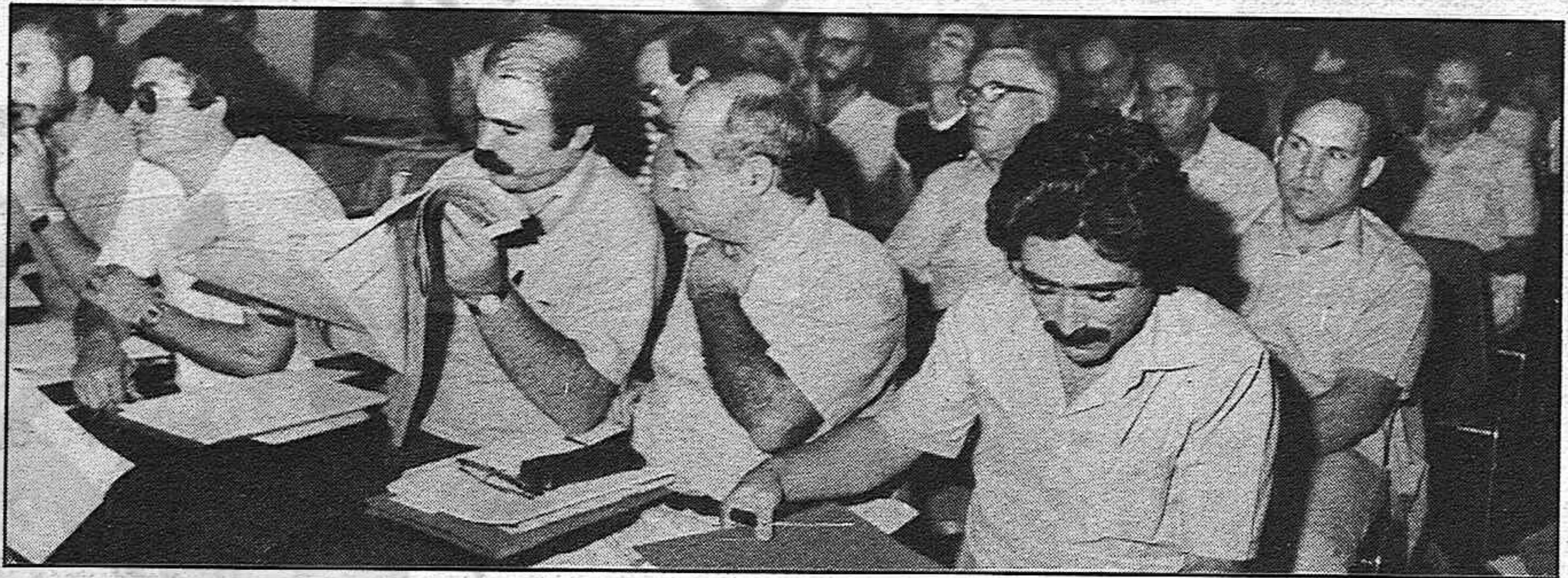
ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SÒCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

## COMENÇAMENT D'UN NOU CURS POLÍTIC



EL PSUC SITUA CIU I EL PRESIDENT PUJOL DAVANT LES SEVES PRÒPIES RESPONSABILITATS, ESPECIALMENT EN EL CAMP DE LA POLÍTICA ECONÒMICA I DE LA CRISI

ELS DIES 29 I 30 DE SETEMBRE ES VA CELEBRAR LA REUNIÓ DEL COMITÈ CENTRAL DEL PSUC



AES: EL 10 D'OCTUBRE, GOVERN, CEOE I UGT SIGNAREN L'ACORD ECONÒMIC I SOCIAL, AMB L'OPOSICIÓ DE CCOO; EL PSUC VALORA L'AES COM UN ACORD CONTRA ELS TREBALLADORS

 PSUC

n.º 771 1.ª quinzena d'octubre del 1984 Preu: 50 ptes.



# HISTÒRIES DE L'ÀVIA

La meva àvia em repetia sempre allò de: «*el saber no ocupa lloc*». A la lectura de l'«Avui» d'aquests darrers mesos cal veure la quantitat de coses que he après. Ara es veu ben clar que *banca* és sinònim de *nació*. Francament, hi perdo el llatí.

He consultat el Fabra. No res de res. Tampoc no m'aclareix la qüestió el diccionari de sinònims d'en Pey. De totes maneres, prenc nota: *Banca Catalana*, igual a *Nació Catalana*. Hauré de revisar els meus coneixements. Fins ara creia que la

banca, qualsevol banca, era propietat dels banquers. I que la nació era quelcom propietat de tots, acumulat al llarg de la història i que, partint d'una comunitat de territori, de llengua, de relacions econòmiques, acabava donant unes característiques particulars d'ordre cultural i manera d'ésser. Es veu que no.

La meva àvia m'explicà la vida d'en Companys. El meu pare la seva mort. Visqué pobre i morí pobre. No fou mai banquer, si bé fou el President dels catalans. Basant-me en allò que escriu tan bé en un article el meu volgut amic J. M. Ainaud de Lasarte que: «*quan els enemics ataquen un membre de la comunitat, ataquen la nació*», suggeriria l'«Avui» que fes una enquesta. Seria altament instructiu conèixer el nombre de banquers, de gremis de botiguers i altres corporacions que, el dia del seu afusellament, digueren simplement una oració.

L'articulista Burguera ens parla de les turpituds de Madrid. I ens mig explica com la Generalitat, aquella del 1932, fou portada al Tribunal Constitucional. La meva àvia m'havia explicat que aquella Generalitat era d'esquerres i republicana, i que fou portada al Tribunal Constitucional per les gestions realitzades per la dreta catalana, banquers i propietaris, que es valgueren de la Constitució de l'Estat per atacar les nostres institucions, que havien tingut la gosadia d'iniciar una modesta re-

forma agrària amb la famosa Llei de Contractes de Conreu. Que jo recordi, aquells «*senyors*» que sollicitaren la intervenció de Madrid, aquells de l'Institut de Sant Isidre, eren nascuts a Catalunya. I penso que caldria, senyor Burguera, per ètica històrica, avui que es parla tant d'ètica, fer la diferència entre ells i el meu oncle i el qui més tard seria el meu sogre, que eren rabassaires i que, per aplicar unes decisions del Parlament català, anaren a raure a la presó, denunciats, no pas per Madrid, sinó pels partidaris d'aquell sant gandul que, en lloc de treballar, es posà a dormir en espera que els àngels li fessin la feina.

L'actitud de Madrid és barroera. I ho és en molts aspectes. Un xic més de serenitat ens hauria ajudat a tots. ¿Es que resulta tan difícil demanar la constitució d'una comissió d'enquesta, formada per parlamentaris de tots els horitzons, que posi les coses en el seu lloc? ¿I que si hi ha responsabilitats o mentides es prenguin les mesures pertinents? La política és una cosa. La justícia una altra. I tots hi sortirem guanyant si les coses s'aclareixen.

Puix, tal com estan avui, i amb les històries d'un costat i de l'altre, hauré de pensar que la meva àvia tenia raó quan em deia allò de: «*qui toca oli els dits se n'unta*».

F. PANYELLA FARRERAS  
Marsella

## SUMARI

### COMITÈ CENTRAL

Declaració política; pàgs. 4 i 5  
Intervenció de Nicolás Sartorius; pàg. 6  
Resum de la discussió; pàgs. 7 a 9

### PARLAMENT

Intervenció d'Antoni Gutiérrez Díaz; pàgs. 3 i de 10 a 12  
Una majoria prepotent; pàg. 13

### TREBALL I ECONOMIA

Declaració sobre la situació socio-econòmica pàgs. 3 i 13  
L'Acord Econòmic i Social; pàg. 14  
Accions per l'ocupació comunitària; pàg. 15

### EL PARTIT

La celebració del 48 aniversari; pàg. 16  
TREBALL al Berguedà; pàg. 16  
El PSUC a Montornès del Vallès; pàg. 17  
Una delegació del PCX visità Alcanar; pàg. 17  
Pel retorn de les despulles de Joan Comorera; pàg. 17  
Ressò del TREBALL extraordinari; pàg. 18  
Campanya d'ajut; pàg. 18

### SOCIETAT

Iniciatives sindicals per la pau; pàg. 19  
Debats per una política de solidaritat; pàg. 19  
Campanya pacifista de la tardor; pàg. 20  
Mesa catalana pel referèndum sobre l'OTAN; pàg. 20

### TRIBUNA DEL CONGRÉS

R. Blasco; pàg. 21  
N. Figuerola; pàg. 21

### LA FESTA

Reportatge gràfic; pàgs. 22 a 24  
Els millors estands; pàg. 23  
La Festa, un èxit; pàg. 24

★ ★ ★

Redacció, administració i subscripcions: Ciutat 7, 08002 Barcelona.  
Telèfon: (93) 301 05 54.

Correcció, traducció i maqueta: Miquel Vidal.

Fotografia: Pérez Molinos.

Consell de redacció: Jaume Botey, Josep Maria Clariana,  
Cipriano García, Jordi Guillot, Eduard Jiménez, Alfons Labrador, Gregori  
López Raimundo, Miquel Núñez i Joan Perdigo.

Edita: Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Composició i muntatge: Composició Mecànica Fernández,  
Comte Borrell 168, 08015 Barcelona. Telèfon: (93) 542 09 80.

Impressió: GRATESA, Galileu 347, Terrassa. Telèfon: (93) 788 74 58.

Dipòsit legal: B. 16.948-77.

DIA 18 D'OCTUBRE, A DOS QUARTS DE VUIT  
DEL VESPRE, A L'HOTEL RITZ DE BARCELONA

**Gerardo Iglesias**

SECRETARI GENERAL  
DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

**«LA RECOMPOSICIO  
DE L'ESQUERRA  
A L'ESPANYA  
D'AVUI»**

Presentació: ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ,  
secretari general del PSUC

Dins el cicle de conferències organitzat per la  
Jove Cambra de Barcelona sobre «El futur del siste-  
ma de partits a Espanya».



## DEBAT PARLAMENTARI SOBRE POLÍTICA GENERAL

**Intervenció d'Antoni Gutiérrez Díaz, secretari general del PSUC, al Parlament de Catalunya.**

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats:

Una vegada més, hem escoltat les llargues reflexions del senyor Jordi Pujol, configurant un discurs que, en la nostra opinió, s'ha emmarcat en dues —diguem-ne— imatges, per no dir eufemismes, que fa temps que vénen donant una rendibilitat partidista a CiU, però que no són res més que una cortina de fum sobre la seva obra de govern.

Darrera d'aquestes imatges s'intenta defugir les responsabilitats que corresponen al cap del govern de Catalunya.

En primer lloc, se'ns presenta una visió idíl·lica de Catalunya, societat viva, amb iniciativa, moderna, etcètera, que està essent asfixiada per l'acció del govern central de Madrid.

Senyor president: aquí, al Parlament de Catalunya i arreu, cal destriar les responsabilitats del centralisme i les actituds antiautonòmiques del govern central de les responsabilitats del govern de Catalunya.

Nosaltres, el grup parlamentari del PSUC, que ha estat sempre present com el que més, si no el primer, a l'hora de denunciar totes les agressions a la nostra autonomia, volem sortir d'aquesta imatge de confusió per tal d'analitzar, sereñament, com ens pertoca en qualitat de grup d'oposició, la seva acció de govern.

En segon lloc, no val que, sempre que es demanen responsabilitats sobre l'acció de govern —especialment en el camp de la política econòmica i de la crisi—, es respongui que «no hi tenim competències».

Analitzarem al llarg d'aquest discurs quins instruments tenim i quins podríem exigir.

(passa a la pàgina 10)

## COMITÈ CENTRAL

**Reunió del Comitè Central del PSUC:**

Els passats dies 29 i 30 de setembre es va reunir el Comitè Central del PSUC per tal d'examinar la situació política i les perspectives de treball del partit; s'hi van aprovar, a part de la declaració política i el resum fet per Antoni Gutiérrez Díaz, secretari general del PSUC, decla-

racions específiques sobre la situació socio-econòmica i l'AES, el treball parlamentari i la política municipal.

En aquest número de TREBALL podeu trobar la declaració política (a la pàgina 4), la intervenció feta per Nicolás Sartorius, vice-secretari general del PCE (a la pàgina 6) i el resum de la discussió (a la pàgina 7).

## GOVERN, CEOE I UGT SIGNEN L'AES

**CCOO denuncia aquest acord per ser contrari als interessos dels treballadors i no donar resposta al problema de l'atur.**

**Reproduïm, tot seguit, la declaració del Comitè Central del PSUC sobre la situació socio-econòmica i la concertació.**

Reunit el Comitè Central del PSUC durant els dies 29 i 30 de setembre per analitzar la situació econòmica i social i els resultats de les negociacions tripartides entre el govern, la CEOE i les centrals sindicals CCOO i UGT, manifesta una profunda preocupació a la vista de la situació i dels resultats d'aquesta negociació.

El PSUC ha defensat sempre, i continuarà fent-ho, la necessitat d'assolir acords entre la patronal, les centrals sindicals i el govern, que permetin detenir l'augment de l'atur mitjançant la inversió i la promoció d'ocupació.

Després de més d'un mes de reunions, ha estat impossible

arribar a un acord global assumit per totes les forces.

Per què ha estat així?

El govern del PSOE, que fa un any negava la necessitat de concertar els grans temes econòmics i socials, es presenta ara com el defensor de la concertació, conscient de la seva creixent pèrdua d'imatge entre els treballadors, i recull la idea del *Pla de Solidaritat* de CCOO, però només n'accepta el nom i no els continguts i es mostra intransigent quan se li demana que modifiqui determinats aspectes de la seva política econòmica. Una política que no ha impedit la pèrdua de més de mig milió de llocs de treball durant els dos anys del seu

mandat. Una política que continua orientada a servir els interessos de la gran banca i els grans grups econòmics, sobretot les multinacionals. N'hi ha prou amb constatar els grans beneficis obtinguts per la banca i les multinacionals durant aquests dos anys, mentre continua sense afluir el diner negre i es continua defraudant més d'un bilió de pessetes cada any a Hisenda i a la Seguretat Social. ¿Es pot mantenir que no s'ha de modificar aquesta política?

La CEOE està, naturalment, d'acord amb aquesta política, però vol aconseguir dues coses més: la flexibilització de plantilles i la reducció de les prestacions de la Seguretat Social,

sobretot de les pensions. El govern comparteix les propostes de la CEOE però no s'atreveix a acceptar-les, conscient de la seva impopularitat, i busca el consentiment de les centrals sindicals, almenys de la UGT.

Contràriament, cap de les propostes importants de CCOO en la mesa de negociacions no ha estat admesa. El govern s'ha negat a discutir la creació de llocs de treball en concret, els sectors en què invertir i a arbitrar els pressupostos corresponents.

El Comitè Central del PSUC considera que la manca d'un acord no ajuda en absolut a re-

(passa a la pàgina 13)



## DECLARACIÓ POLÍTICA

1. L'obertura del nou curs polític, després de les vacances d'estiu, coincideix amb l'enduriment de la tensió internacional. La proximitat de les eleccions als EUA i l'avantatge que els sondejos atribueixen al president Reagan fan preveure que els cercles bel·licistes nordamericans accentuaran encara més els propers mesos l'agressivitat que caracteritza la política de la Casa Blanca, així com la cursa armamentista que empeny el món cap a la guerra nuclear, aprofundeix la crisi econòmica a Europa i fa créixer la misèria i el subdesenvolupament als països del Tercer Món.

Un reflex de l'agressivitat de la Casa Blanca i de la política de blocs que encapçalen els EUA i l'URSS és el deteriorament de l'Organització de les Nacions Unides, que aquests dies celebra la seva assemblea general enmig de l'escepticisme i la desconfiança de l'opinió pública mundial. Els discursos pronunciats a l'assemblea pels representants de les grans potències no presagien que, d'una manera immediata, es vagin a reprendre les negociacions entre l'URSS i els EUA sobre el control i la reducció dels armaments nuclears. És de témer, per tant, que la cursa armamentista continuï i es desenvolupi durant els propers mesos, especialment pel que fa a la recerca de la superioritat militar, la militarització de l'espai, la preparació de la guerra nuclear limitada a Europa i l'augment de la capacitat destructiva de les armes convencionals.

Els grans banquers i fabricants d'armaments donen el seu suport a aquesta política propiciant la pujada de la cotització del dòlar i altres fets que reforcen les possibilitats que Reagan sigui reelegit.

El Vaticà, amb algunes de les seves actuacions, també ajuda indirectament la política de Reagan. Així és interpretada en els medis cristians progressistes europeus la campanya desfermada contra sectors de l'església de Nicaragua i altres països de l'Amèrica llatina, que aquests dies cobra especial actualitat amb el procés obert al teòleg brasiler Leonardo Boff, i, a través d'ell, a l'anomenada «Teologia de l'Alliberament», que impulsa la lluita dels pobles d'aquell continent contra la fam i l'opressió i contra els règims dictatorials instaurats i sostinguts pels EUA.

Aquesta actitud dels sectors més involucionistes del Vaticà constitueix un obstacle més als esforços que despleguen els governs del grup de Contadora per posar fi a la guerra que els exiliats somozistes, dirigits i equipats per la CIA, porten a terme contra Nicaragua, així com per assolir una pau justa a El Salvador, objectius als quals donen suport molts governs, entre ells el d'Espanya, i amplis sectors de l'opinió pública mundial.

El suport que Reagan proporciona als governs reaccionaris d'Amèrica central i del sud, incloent-hi el del sanguinari general Pinochet, no aconsegueixen detenir la lluita per la democràcia que, després de triomfar a l'Argentina, avança impetuosament a l'Uruguai, a Xile i a d'altres països sudamericans.

Els progressos de la lluita dels pobles del Tercer Món per la seva llibertat i independència són un estímul per als treballadors i les forces polítiques d'esquerra d'Europa, enfrontats a la tasca d'assolir un gir a l'esquer-

**Els dies 29 i 30 de setembre es va reunir el Comitè Central del PSUC amb el següent ordre del dia: 1. Presentació i proposta d'aprovació del pressupost del Comitè Central; 2. Presentació i proposta d'aprovació de la declaració política i de la declaració sobre l'Acord Econòmic i Social, informació sobre treball parlamentari i sobre treball municipal; 3. Informació sobre la preparació del VII congrés del PSUC.**

ra de la política dels governs i de les institucions supragovernamentals europeus, a la tasca de fer d'Europa la força capaç d'obligar els EUA i l'URSS a emprendre negociacions que portin al desarmament, a la revaloració de l'ONU i a l'establiment de relacions d'igualtat i solidaritat entre tots els països de la terra.

A Espanya, aquesta lluita es concreta avui en l'exigència que el referèndum sobre la nostra permanència a l'OTAN se celebri com més aviat millor; en la promoció d'accions que empenyin el govern socialista a defensar una política exterior de neutralitat activa, independent dels EUA, que impulsi l'acció per la pau i el desarmament dels governs dels països neutrals d'Europa i del Tercer Món i dels pobles de tots els països.

Espanya ha d'encapçalar una gran campanya internacional de solidaritat amb Nicaragua i El Salvador, amb la lluita democràtica a l'Amèrica del sud, perquè el poble palestí i el poble saharià vegin satisfet el seu dret a l'autodeterminació i a construir un Estat propi.

La lluita per la pau, per la superació de la crisi econòmica als països d'Europa occidental i del retard inacceptable que pateixen els països del Tercer Món, obliga els comunistes i la resta de forces d'esquerra del nostre país a buscar formes de col·laboració amb els moviments pacifistes, els sindicats, els partits socialistes i comunistes, els grups cristians progressistes i tots els moviments i organitzacions europeus susceptibles de contribuir a donar a la lluita per la pau i el progrés les dimensions necessàries per al seu èxit a Europa i a tot el món.

2. El mes d'agost la desocupació ha augmentat a un ritme superior als 1.500 parats diaris, i s'ha assolit un total que s'acosta als 2.700.000. Aquest augment comporta un gran nombre de fallides i tancaments de petites i mitjanes empreses que són també víctimes d'una política econòmica que, en nom de la necessitat de lluitar prioritàriament contra la inflació, restringeix el consum intern i afavoreix en exclusiva la banca, la gran patronal i les multinacionals.

La política econòmica del govern continua sense fer cas de la promesa electoral del PSOE de promoure 800.000 nous llocs de treball i ha provocat un augment dels parats superior al mig milió. El ministre Boyer i el govern persisteixen, però, a continuar la mateixa política. D'això ve que en la negociació de l'anomenat AES (Acord Econòmic i Social) busquin únicament l'aprovació dels sindicats a una política de rendes que ha disminuït ja notablement el poder adquisitiu dels salaris i vol disminuir-los encara més.

La negociació orquestrada pel govern no ha inclòs l'estudi i l'adopció de mesures de promoció directa d'ocupació, d'extensió del subsidi als parats (ara no arriba ni a la tercera part d'aquests), de millora dels salaris i les pensions (no tan sols per raons de justícia sinó, també, per estimular la demanda interna), de reducció de la jornada laboral, de rebaixa de l'edat de jubilació, etcètera, mesures que a d'altres països europeus s'apliquen o es reclamen per reduir l'atur. Tampoc no s'ha contemplat en la negociació la possibilitat de crear el Consell Econòmic Social, ni de convertir el sector públic en motor de la inversió, així com la necessitat d'abordar les reformes estructurals que permetrien augmentar la productivitat i la competitivitat de les nostres produccions. I, finalment, no es van incloure en l'ordre del dia de la negociació plans d'ajut a la petita i mitjana empresa, especialment colpejades per la crisi i amb grans possibilitats de generar ocupació.

Els comunistes donem suport decididament a la política de solidaritat que preconitza CCOO i a la recerca, a través d'una negociació tripartida, d'un gran acord que faci possible la seva aplicació. Però estimem que aquest acord només serà beneficiós sobre una política diferent a la que el govern i la patronal preconitzen, sobre un pla d'acció que inclogui les mesures a què ens hem referit abans. Per això considerem que la negociació de l'anomenat AES estava condemnada al fracàs per endavant i que va ser organitzada per crear la falsa imatge que el govern defensa una política equidistant de la CEOE i dels sindicats. El PSUC, que dona suport a l'actitud i la política de CCOO, s'esforçarà per promoure i desenvolupar l'acció dels treballadors, dels funcionaris, dels parats i els pensionistes, dels petits i mitjans empresaris, en defensa dels seus drets, i d'una política de foment de la inversió pública i privada que porti a la reactivació de la nostra economia i a la creació de llocs de treball en les proporcions necessàries per disminuir dràsticament l'atur.

3. El PSUC contempla amb profunda preocupació la lentitud i les reticències centralistes de l'actual govern en la construcció de l'Estat de les autonomies i, en particular, en el traspàs a la Generalitat de les competències inscrites en la Constitució i en l'Estatut, com també dels recursos financers corresponents. Aquesta conducta té també repercussions negatives al País Basc, on el compliment i el desenvolupament de l'Estatut de Gernika constitueixen un requisit indispensable per posar fi al terrorisme a Euskadi i per incorporar plenament el poble basc a l'edificació de l'Estat de les autonomies.



Els comunistes ens oposem decididament als intents del PSOE i de la Coalició Popular d'afermar el bipartidisme a través de la llei electoral i d'altres lleis en curs d'elaboració, sobre les quals les seves respectives minories parlamentàries negocien acords com més va més allunyats de les posicions defensades pel PSOE quan era a l'oposició i en el seu programa electoral del 1982.

En aquest terreny agafa particular importància la Llei de Règim Local, el projecte de la qual, en no ser una autèntica llei de bases, interfereix àmbits que haurien de ser privats dels òrgans legislatius de les comunitats autònomes. D'altra banda, aquest projecte manté sense canvis substancials la concepció provincial i les competències de les diputacions, és accentuadament presidencialista quan defineix el paper de l'alcalde i del ple municipal i no assegura la transformació de l'administració local d'acord amb els criteris d'autonomia, representativitat i participació que l'esquerra i, en especial, els comunistes hem defensat tradicionalment i anem a defensar ara a les Corts i davant l'opinió pública, la pressió de la qual ha d'ajudar-nos a aconseguir que el projecte es modifiqui per tal de respondre als interessos i aspiracions populars.

El PSUC lluitarà per tots els mitjans al seu abast perquè les lleis i l'acció del govern no suposin una capitulació davant la dreta i perquè portin a la transformació democràtica de l'administració promesa pel PSOE, com també perquè s'apliquin mesures que, juntament amb les adreçades a alleugerir l'atur, contribueixin a limitar la delinqüència i a enfortir la seguretat ciutadana. Amb aquest propòsit, el PSUC donarà suport a la campanya iniciada pel PCE i la UJCE contra el tràfic i el consum de drogues dures, que constitueixen actualment un drama de proporcions incalculables.

4. La política catalana ve marcada, per l'actitud de prepotència de CiU, com ha posat de manifest el debat sobre política general del Consell Executiu, en el qual tant el president Jordi Pujol com el portaveu de CiU han adoptat una posició altiva i exclouent, al mateix temps que es feia patent la total submissió d'ERC.

Aquesta actitud, prepotent i exclouent, s'asenta ara com ara no sols en la majoria absoluta amb què compta Jordi Pujol al Parlament, sinó també en la seva capacitat d'influència en amplis sectors de la societat catalana.

El PSUC es proposa fer front a aquesta situació denunciant el doble joc del govern de Jordi Pujol, que mira d'amagar la seva política de dretes i les seves insuficiències de gestió escudant-se en les actituds antiautonomistes del govern de l'Estat; es proposa impulsar la recuperació de l'esquerra al si de la societat i entre les forces polítiques i socials.

En aquest sentit, valorem positivament els acords entre CCOO i UGT, que han estat recollits pel PSUC en la intervenció en el debat sobre política general al Parlament, com també en les nostres propostes de resolució.

Així mateix, valorem positivament les coincidències en aquest debat amb el grup socialista, i ens proposem propiciar acords que tendixin a impulsar la nostra proposta de catalanisme popular.



Com va dir el secretari general del PSUC a la Festa de Treball: «*Ens esforçarem a fer coincidir les iniciatives en la lluita contra l'atur [...] Cercarem de fer coincidir els esforços de l'esquerra en la millora de l'Estatut [...] Col·laborarem en la tasca de configurar l'organització territorial de Catalunya [...] Intentarem sumar tots els esforços de l'esquerra en favor de la qualitat de les prestacions socials [...] Proposem una actuació conjunta per a una acció cultural, progressista, que expressi lliurement els valors de la nostra societat [...] Propiciarem un treball comú en defensa dels interessos dels treballadors i del paper de les centrals sindicals prop de les institucions [...] I entenem, també, que existeix un ampli marc de possible coincidència immediata en el terreny municipal.*»

Un paper destacat de l'activitat del nostre partit en aquest període vindrà marcat per la nostra contribució a la defensa dels interessos dels treballadors davant els resultats de les negociacions de l'AES. I també per l'impuls d'una política municipal efectiva, basada en una millor entesa entre les forces d'esquerra i l'estímul de la participació ciutadana, avançant amb decisió en la línia d'intensificar la presència del partit al si de la societat, estimulant-ne l'organització i introduint-hi continguts solidaris que es contraposen a les actituds gremialistes i disgregadores.

5. El Comitè Central del PSUC aprecia positivament els esforços realitzats per les organitzacions i militants del partit per assegurar l'èxit de l'acte commemoratiu de la fundació del PSUC, celebrat a Palafrugell el 21 de juliol, de la manifestació de l'Onze de Setembre i de la recent Festa de Treball, que aquest any ha registrat notables progressos en la seva organització i en els seus resultats polítics i que ha comptat amb la col·laboració de nombrosos simpatitzants.

Això és fruit del restabliment de la unitat política que s'ha produït en el PSUC després del seu VI congrés i de la tenacitat i l'esperit de treball que manté la major part dels seus afiliats.

El procés de recuperació iniciat ha de ser impulsat ara metòdicament per cada militant, per cada organització, aprofitant i ampliant les experiències positives i les millors condicions actuals, amb la voluntat de recuperar per al PSUC tots els comunistes i d'atreure a les nostres files centenars de nous afiliats.

Això ens planteja, amb més urgència encara, la necessitat de trobar formes d'activitat que facilitin la participació de tots els qui es consideren membres del PSUC o són susceptibles d'ingressar-hi. Ens planteja, així mateix, com hem dit tantes vegades, «tornar a la societat», actuar entre els treballadors, els professionals i intel·lectuals, les dones i els joves en activitats unitàries, de masses, en defensa de les aspiracions dels diferents sectors populars i dels interessos comuns a tota la població. Ens planteja, finalment, impulsar i desenvolupar el debat sobre la situació i el futur de l'esquerra, que hem dut ja més enllà del partit en el TREBALL extraordinari de setembre i en els col·loquis de la Festa, i que ha de cristallitzar en l'adopció d'un pla comú per recuperar l'hegemonia que avui deté el centre-dreta dirigit per Jordi Pujol.

Es sobre aquesta base que cal avançar en la preparació del VII congrés del PSUC, que pot —i deu— ser el congrés de la recuperació orgànica del partit i, alhora, el de la renovació enriquidora de la seva política, dels òrgans dirigents i de la seva estratègia de marxa pluralista cap al socialisme en democràcia i llibertat que representa l'eurocomunisme.



Nicolás Sartorius, vice-secretari general del PCE, va assistir a la reunió del Comitè Central dels dies 29 i 30 de setembre. A la seva intervenció, Sartorius va tractar diferents aspectes que configuren l'actual situació

política del nostre país. Per la seva importància, portem a aquestes planes de TREBALL un extracte de la intervenció que va fer davant aquesta reunió del Comitè Central del PSUC.

## INTERVENCIÓ DE NICOLÁS SARTORIUS

Sartorius va començar dient: «Voldria fer algunes reflexions sobre uns punts que tenen un especial relleu en aquest moment en què comencem el curs polític».

### SITUACIÓ INTERNACIONAL

«Comencem a entendre més clarament que les qüestions internacionals han deixat de ser un marc de la situació nacional per passar a ser-ne un contingut, i cal començar a analitzar les qüestions nacionals com una part d'aquesta situació.»

Més endavant es va referir a la gravetat del moment i a les tensions entre els blocs, i afirmà que «la política de blocs —i trobem manifestacions de la política de blocs a tots dos bàndols, tot i que, és clar, amb més èmfasi des del cantó de l'imperialisme nordamericà— afavoreix objectivament un dels dos blocs. Afavoreix essencialment el bloc dels Estats Units.»

«Per això, quan nosalters insistim tant a dir que cal donar-li la volta a la política de blocs per fer que els pobles, les nacions, participin d'una manera molt més protagonista en el decurs dels esdeveniments internacionals, el que fem és propiciar una política adreçada fonamentalment a fer canviar aquesta situació que ens perjudica, per canviar aquesta política de blocs.»

Nicolás Sartorius es va referir tot seguit a la necessitat de trobar espais més amplis que el marc de l'Estat espanyol per poder enfocar, amb certes garanties d'èxit, els problemes que la crisi econòmica planteja.

«Els problemes de la pau —va dir—, de la neutralitat per al nostre país, cal plantejar-los, evidentment, en el marc de cada país, però si no troben un espai més general perden l'eficàcia necessària per arribar a la seva solució.»

Sobre la situació de l'esquerra europea va dir: «Observem que hi

ha una situació difícil: hem vist l'experiència de la ruptura de l'esquerra a França, dificultats del PCI malgrat els seus avenços, i fenòmens semblants a d'altres països. Creiem que ara més que mai cal trobar uns espais de discussió, de convergència, de reflexió sobre aquests i d'altres problemes en el marc europeu.»

### OTAN I CEE

«Hi ha dues qüestions que afecten la política internacional i que en aquest moment tenen una traducció importantíssima per a la nostra política d'Estat: l'OTAN i l'ingrés d'Espanya a la CEE.»

Sobre l'OTAN, va dir que les idees de fer sortir Espanya de l'OTAN van en augment. Va enraonar de les meses pel referèndum i digué: «El fet mateix que s'esdevingué el referèndum ja és un element enormement positiu.»

Quant a l'ingrés d'Espanya a la CEE, Sartorius no va repetir els arguments del PCE, tradicionalment favorables a l'ingrés, però va matisar que «hem de mantenir la tesi que Espanya hi ha d'entrar i hem de lluitar per un tractat acceptable per a les dues parts, però fins que no hi hagi aquest tractat no cal dir que no tenim perquè signar-lo. Aquest és un tema d'una importància enorme, i l'hem d'estudiar detingudament; també hi hem d'introduir les conseqüències per a cada comunitat autònoma. Creiem que les opinions i les iniciatives que hem pres en el sentit d'arribar a un acord nacional entre les forces polítiques i socials per determinar els aspectes finals de l'adhesió i la creació d'una comissió de seguiment permanent de les negociacions són correctes, i hem d'encetar un ampli debat amb tots els afectats i defensar-hi els interessos dels treballadors, les capes populars, les petites i mitjanes empreses i els sectors productius més importants del nostre país.»

### L'ACORD ECONÒMIC I SOCIAL

Nicolás Sartorius també es va referir a l'AES. El va definir com un pacte que ja neixia mort i va ratificar la necessitat d'un acord.

«Cal explicar per què no es podia signar l'AES, per què cal una altra política econòmica, quines són les alternatives concretes que oferim i quins són els pressupostos mínims per negociar: la creació d'ocupació, la cobertura de l'atur, la reducció de la jornada laboral, la reducció dels tipus d'interès i el crèdit...»

El vice-secretari general del PCE va dir «hauria anat bé que s'hagués arribat a un bon acord, i si no hi ha un bon acord no és pas perquè el PSOE sigui dolent, sinó perquè reflecteix la relació de forces que hi ha a l'esquerra i dins el moviment obrer. Un bon acord s'aconsegueix en funció de la força que en aquell moment es tingui a la societat; si no hi ha hagut un bon acord, doncs és clar que reflecteix la feblesa de l'esquerra, la divisió dels sindicats, que la UGT i CCOO no es nosen d'acord... és a dir, la política del govern s'enfoca de cara a la dreta, però això reflecteix la situació de l'esquerra al nostre país.»

### LA SITUACIÓ AL PAÍS BASC

«Veiem amb preocupació l'evolució de la política i de la situació general al País Basc, no només pel fet que el terrorisme continuï cobrant víctimes, sinó de la manera com s'enfoca aquest problema.»

«Davant el fenomen terrorista estem d'acord amb una línia de negociació política per resoldre'l, però només si es tenen presents les institucions basques i no se les en margina. Deixar-ne al marge el PNB i les institucions representatives del poble basc és un error. D'això que no esperem que les extradicions resolguin el problema d'ETA, però hem mantingut la posició de dir que mentre ETA continuï assassinant no hi ha força moral possible per oposar-se a aquestes extradicions i hi som d'acord, tot i que deixem ben clar que no creiem que siguin una solució, que el problema és un problema polític, d'omplir de contingut l'Estatut de Gernika, d'arribar a acords amb les forces representatives del poble basc, i concretament amb el PNB, i per aquí passa la solució als problemes que té plantejats el País Basc.»

### OPOSICIÓ DE FONTS A LA POLÍTICA DEL PSOE

En referir-se a la política del PSOE, Sartorius va mostrar-se preocupat pels efectes desmobilitzadors que causa. En aquest sentit, va subratllar que «ens preocupa que s'esdevingué una certa desmobilització social, una desmobilització cultural i ideològica pel que fa als problemes plantejats a la societat espanyola. Creiem que l'aspecte més negatiu de la postura que adopta el govern del PSOE no es troba només en les qüestions puntuals, sinó en el clima general polític i social que es crea al nostre país.»

«Sembla que el PSOE ha abandonat qualsevol batalla a la societat i s'ha dedicat exclusivament a una política institucional, des del "BOE", que no afavoreix gens, ans al contrari, la mobilització i la participació de la societat en el canvi.»

### BIPARTIDISME O ALTERNANÇA EN EL PODER

Tot seguit, es referí a una qüestió més de fons: el bipartidisme que practiquen tant el PSOE com l'AP: «El bipartidisme, en la pràctica i tal com incideix al nostre país des de la política del govern, no mena a una alternativa, sinó a una alternança; és a dir: el PSOE i l'AP no són alternatius l'un a l'altra, sinó que són alternança l'un de l'altra, sense un projecte diferent, de fons, de com cal fer política i del contingut d'aquesta política. El risc, des del nostre punt de vista, és seriós, perquè si aquesta situació continua assistirem a una ensulsiada de l'esquerra espanyola.»

Després es referí a l'oposició neta del PCE a la política del govern: «Creiem que la nostra posició actual, d'oposició neta a la política del govern, és necessària. I també la crítica, tot i que hem de fer una política d'oposició que no generi fractures irreparables.»

### PER UNA AMPLA CONVERGÈNCIA SOCIAL I POLÍTICA

El vice-secretari general del PCE va insistir en dues idees fonamentals per sortir d'aquesta situació: «la necessària recuperació de la societat i la d'obrir un ampli hortitzó, el de la necessitat d'una àmplia convergència política i social de cara al 1986.»

Sobre això va afegir: «No es tracta pas d'una fórmula electoral, sinó d'un plantejament més de fons. No és una fórmula electoral, sinó una fórmula que ha de permetre crear aquest teixit social, aquest teixit associatiu, aquesta participació, aquesta dinamització de la societat.»

### LA RECUPERACIÓ DEL PCE

A la fi, i referint-se al PCE, Sartorius va afirmar que «no hi haurà recuperació del PCE si no hi ha recuperació de l'esquerra. El PCE no es pot recuperar en sec, de forma organicista; així doncs, la recuperació del PCE ha d'anar lligada a una recuperació general dels moviments socials, de la dinàmica social al nostre país, perquè s'obrin el pas opinions, projectes i propostes de caràcter progressista, de caràcter d'esquerra, de batalla contra la dreta, contra la ideologia de la dreta. Pensar que el PCE, com a tal, es recuperarà en sec, que tindrà un creixement sostingut, progressiu, això és una visió incorrecta.»

«Així doncs, no vull presentar una visió triomfalista de la situació del PCE; a mi em sembla que es troba millor, es troba millor encara que hi continuïn coses que no ens agraden [...] Crec que cal anar avançant per la recuperació d'aquest partit d'esquerres, de l'esquerra i del moviment progressista al nostre país.»

### DONAR PLE SUPORT A LA CONVOCATÒRIA CONJUNTA DE CCOO I UGT EL DIA 31 D'OCTUBRE A FAVOR DEL FONS D'Ocupació COMUNITARI

El Secretariat del Comitè Central del PSUC, en la seva reunió del 15 d'octubre, ha decidit donar ple suport al manifest conjunt de CCOO i UGT en relació amb el fons d'ocupació comunitari que el govern de CiU estaria obligat a destinar, en una quantitat de 5.000 milions de pessetes, d'acord amb la pròrroga dels pressupostos del 1983. Així mateix, com ja havia reclamat el grup parlamentari del PSUC, entén que cal ampliar aquest fons a 10.000 milions en el pressupost del 1985, afegint-hi una partida de 5.000 milions més per a la subvenció

d'empreses que contractin joves entre els 16 i els 25 anys.

El Secretariat del Comitè Central del PSUC, que ja va denunciar l'actitud del grup parlamentari de CiU, que va refusar la resolució n.º 4 presentada pel PSUC al Parlament de Catalunya el dia 26 de setembre, en què es demanava l'acompliment pressupostari del 84 en relació al fons d'ocupació, considera justa la reivindicació de les centrals sindicals i que també fa seva la Federació de Municipis de Catalunya, i crida els seus militants i simpatitzants a donar-li ple suport mitjançant la mobilització ciutadana.



## RESUM DE LA DISCUSSIÓ

Antoni Gutiérrez Díaz, secretari general del PSUC

Companyes i companys, crec que ens hem de felicitar avui d'haver comptat amb la participació de la direcció del PCE a través del seu vice-secretari general, el company Nicolás Sartorius, que ens ha portat —diria que molt fidelment— les idees polítiques i les propostes debatudes en el darrer Comitè Central del PCE.

La seva intervenció és per a nosaltres un element d'estímul i, alhora, una possibilitat d'aprofitar aquesta recuperació que viu el PCE. Perquè es pot discutir si augmenten o no els militants, si l'homogeneïtat és més gran o més petita a l'interior del Comitè Central del PCE... Però del que no hi ha dubte és que els plantejaments que avui se'ns ha portat aquí expressen una forma de recuperació. Una forma de recuperació que no s'esdevé per ella mateixa, sinó que ve lligada a fenòmens que la sustenten.

Crec, per tant, que hem de fer nostra aquesta reunió del PCE. En primer lloc, aprofitant l'informe presentat pel company Gerardo Iglesias —que serà publicat, com sabeu, a «Mundo Obrero». Però també m'apuntaria a la idea expressada aquí per la Montserrat Comas perquè, dins les possibilitats de TREBALL, hi publiquéssim la intervenció d'avui, aquí, del vice-secretari general del PCE, el company Nicolás Sartorius.

Aquesta intervenció ha estat tota ella modesta i suggerent a la vegada, sense triomfalismes, però també sense claudicacions ni pessimismes esterilitzants o frustradors, i contenia alguns elements de reflexió que val la pena subratllar en el resum per tal que quedin dipositats per al nostre debat futur.

Conté una afirmació que hi ha, també, en l'informe del PCE i que em sembla important. Ell ha parlat que cal preguntar-nos —i ja donava, em sembla, una resposta quasi afirmativa— si estem en una etapa diferent pel que fa a l'estat d'ànim de la societat espanyola i la societat catalana. És a dir, si en aquest període en què els sectors més d'avantguarda han anat prenent consciència no sols dels mancaments sinó dels continguts de fons de la política del govern del PSOE, s'estava creant un clima social diferent, si aquesta consciència arribava a més amplis sectors de la societat. Ell, al meu entendre, afirmava que això es produïa i ens cridava l'atenció sobre una cosa que hauria de ser sempre present en la tradició dels comunistes, que és intentar reconèixer allò que hi ha de nou al si de la societat. Perquè els comportaments quotidians, les inèrcies, ja ens els coneixem bé, i el que cal és anar descobrint el que hi ha de nou en la dinàmica social.

I, efectivament, algunes expressions, de vegades a partir de portaveus de la consciència crítica, altres vegades a partir de manifestacions de masses, i altres, fins i tot, a partir d'opinions organitzades, sembla que apunten en aquest sentit. D'una banda, com es recorda a l'informe de Gerardo Iglesias, la presa de posició d'Aranguren no pot veure's com una qüestió aïllada; és un punt de re-

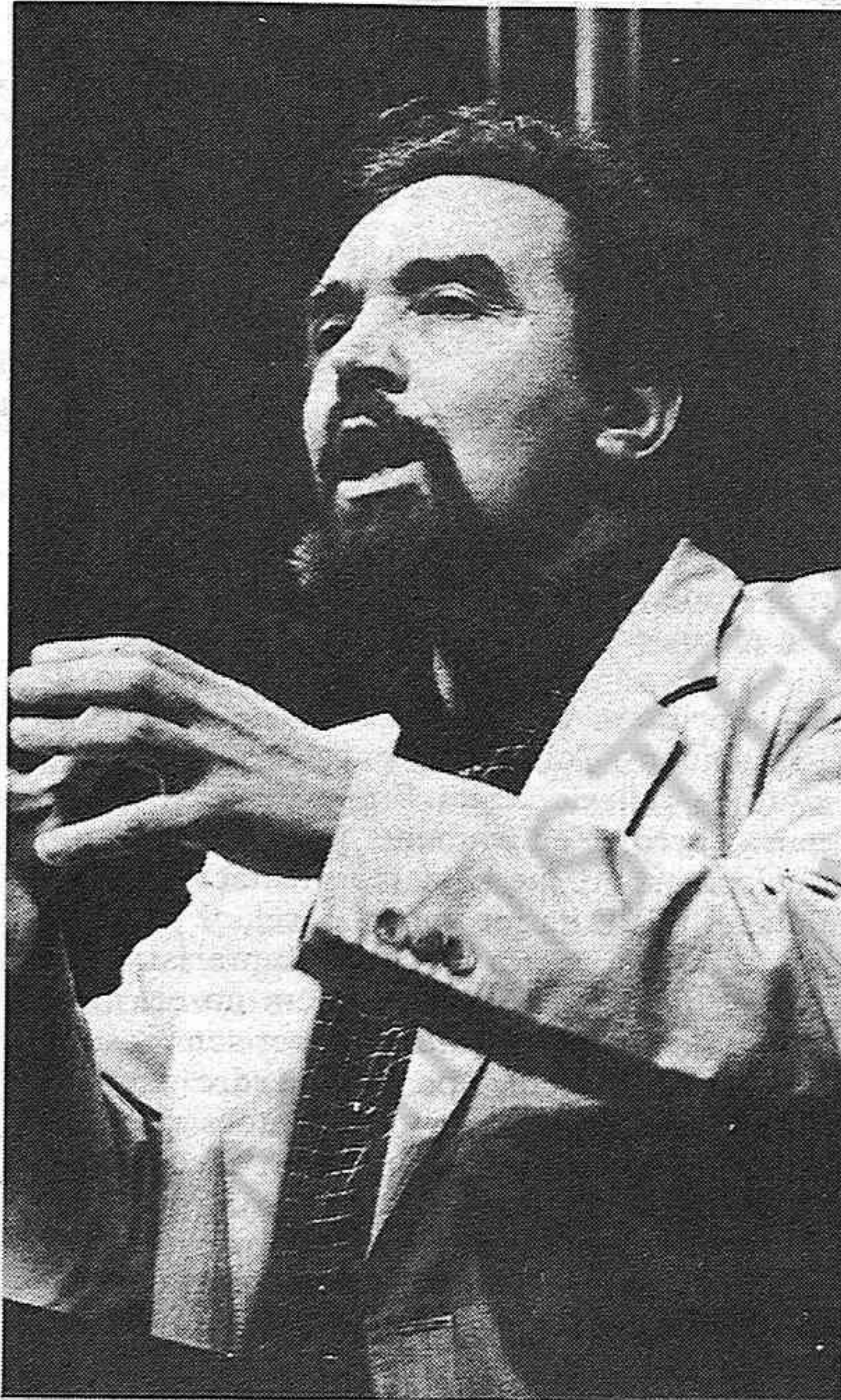


FOTO: PÉREZ MOLINOS

ferència de la intel·lectualitat crítica espanyola. D'altra banda, tampoc no podem veure com una cosa aïllada la dimensió de masses del moviment per la pau —després m'hi referiré a l'hora de parlar de les nostres propostes.

I també crec que hauríem de fer una justa valoració de la recuperació de CCOO. No l'hem de magnificar, certament; sabem que encara està, comparativament, en una situació de feblesa, però totes les dades que hem anat recollint van expressant que CCOO avança. Fenòmens com el de la SEAT ens diuen que hi ha una recuperació de la sensibilitat dels treballadors i que un primer pas pel qual es manifesta és a través de CCOO. En aquest sentit, tots hauríem d'estar molt satisfets d'aquesta recuperació de CCOO, que, en una situació tan difícil com l'actual, apareix en alguns casos com un dels punts de referència més sòlids davant la política de dretes, la política econòmica, la política social i la concepció política de fons del govern.

Una segona afirmació que ha fet el company Nicolás Sartorius, i que ja ha estat objecte de moltes reflexions en aquest primer debat però que no voldria passar per alt ara, és la idea que la recuperació del partit —que pot començar a ser ja una expressió d'aquesta intuïció que alguna cosa nova es mou en la nostra societat— no avançarà si no es fa avançar la recuperació del conjunt de l'esquerra i, per tant, la mobilització.

Caldria que féssim discórrer el nostre pensament no amb visions contraposades, maniquees, sinó amb una visió fluida, dialèctica. És a dir, no es tracta que hàgim d'esperar que es recuperi la mobilització social i el conjunt de l'esquerra per recuperar-nos nosaltres, sinó que hem de veure que es produeix una intercorrelació en la qual la recuperació d'una dinàmica social de lluita i la recuperació de l'esquerra ens millora a nosaltres, però en la qual, també, la nostra recuperació és una contribució a la recuperació de l'esquerra i a l'articulació de la societat.

És clar, doncs, que ens hem de preocupar de la recuperació de la força del partit, entenent que no es produeix al marge de la recuperació de l'esquerra i de la recuperació de la mobilització social. Perquè, si no, correm el perill d'arribar a desqualificar la validesa del partit, pensant que la recuperació social i una recuperació abstracta de l'esquerra —de vegades és un coqueteig— solucionarà les coses i que el partit no serveix. No. El partit ha de ser instrument per enfortir-se i per ajudar així a recuperar aquesta mobilització social, i instrument, alhora, per intentar ajudar la recuperació del conjunt de l'esquerra.

I, en aquest sentit, crec que hauríem de matisar molt a l'hora de referir-nos a la importància del PSOE. Afirmacions que un sol partit —sigui el PSUC, sigui el PSOE, sigui ERC, sigui el que sigui— és per ell mateix alternativa, no valen. L'alternativa, o és una alternativa plural d'esquerres o no ho és, a Catalunya concretament. Perquè, si no, també ens podem trobar que estiguem estimulants de fet el bipartidisme. I el que dic no entra en contradicció amb la necessitat de no adoptar actituds sectàries davant el PSC-PSOE, o del PSOE a nivell d'Estat. També en això penso que hi ha una ensenyança en la intervenció de Nicolás Sartorius, en la manera com ha tractat les qüestions relacionades amb el PSOE, i que nosaltres hauríem d'aprendre pel que fa a la relació amb el PSC-PSOE. És a dir, no n'ha fet una desqualificació global i monolítica, sinó que ha intentat fins i tot fer reflexions dels diversos nivells i cercar possibilitats per diferenciar. Per exemple, nosaltres avui estem enfrontats globalment amb la política del govern del PSOE, però en l'informe del PCE es destaquen posicions positives d'alguns ministres, com és el cas de Ledesma i el cas de Morán; que no vol dir que ens identifiquem amb tot el que fan, sinó que és una manera d'expressar la voluntat de no fer monolític el govern del PSOE. I si fem un pas més endavant ens trobem amb la perspectiva del congrés del PSOE, on més d'un 30 per cent dels delegats ja s'ha manifestat contrari a la permanència d'Espanya a l'OTAN. Aquest és un altre element que demostra que a l'interior del PSOE hi ha fissures, fet que és molt més gran encara si el mirem a nivell del que ha estat el seu electorat. Certament, aquest electorat avui opta més per l'abstenció que no pas per una altra opció d'esquerres diferent del PSOE, com són el PCE o el PSUC. Però tam-



bé s'hi comença a produir una certa fissura, que caldrà veure si som capaços de reomplir.

Però el que vull dir aquí amb claredat és que la nostra posició davant el PSOE ha de ser una posició matisada.

Una altra qüestió important plantejada per Nicolás Sartorius és que cal trencar l'estil, la idea, la pràctica de dir que la situació internacional és el marc on es produeixen els esdeveniments espanyols i catalans, i veure com la política internacional avui forma part de la política estatal i de la política catalana i que això és indestruïble. No és que hi hagi un condicionament internacional amb el qual fem la política catalana i la política estatal, sinó que la política internacional forma part d'ambdues. I d'aquí es dedueix immediatament la importància en la política catalana i la política espanyola de qüestions com la del referèndum, la sortida d'Espanya de l'OTAN o el Mercat Comú.

Un tema important per a la recuperació de l'esquerra és el plantejament d'aquesta coincidència o convergència de què ens parlava el company Sartorius. Certament, jo crec que les dificultats a curt i, potser, a mig termini per aconseguir aquesta coincidència o convergència ens poden portar a dos perills: o bé a desqualificar-la i menystenir-la dient que no té cap ni peus, o bé a fer propostes que siguin merament tactivistes i que no es corresponguin amb els continguts estratègics del nostre projecte. És en aquest sentit que crec que hauríem d'intentar saber trobar, a tots els nivells, la possibilitat de fer avançar aquestes coincidències, i no mesurar-les exclusivament pels paràmetres a què estem acostumats, és a dir, en funció de si donen o no donen resultats electorals. Entre altres coses perquè, com deia Nicolás Sartorius, aquesta idea no obre cap perspectiva per a les properes eleccions legislatives. Que ningú no es faci il·lusions: la perspectiva de cara a les properes eleccions legislatives passarà més per un intent de reforçar el partit i tenir més autoritat per a totes les renovacions que hem de fer —perquè fins i tot un cert grau d'autoritat orgànica i política el necessitem per impulsar les renovacions— que no pas per aconseguir aquesta coincidència.

Per tant, atenció. No ens precipitem. Aquest és un plantejament estratègic, i un plantejament estratègic que l'hem de veure com a coincidències a tots els nivells.

I hem de veure quina expressió pròpia té això a Catalunya. Aquí hi ha un condicionament diferent al que hi ha a nivell de l'Estat espanyol per l'existència d'un govern, com és el de Convergència, que és un govern de centre-dreta, i que, per tant, tendeix a millorar les possibilitats de coincidències sectorials de l'esquerra que puguin fer anar avançant aquest projecte de convergència estratègica. Un projecte estratègic que està marcat per la diferència entre alternança i alternativa. Però jo diria encara més: la diferència entre alternança i alternativa està marcada per la situació en què es colloqui el valor «transformació». Aquesta és la diferència.

Crec, companyes i companys, que, en general, les intervencions sobre els documents que hem proposat no hi han fet propostes de modificació, només alguna petita cosa a la qual ja em referiré, però sí que han plantejat algunes qüestions puntuals sobre les quals,



abans d'entrar en les perspectives de treball més o menys sistematitzades, valdria la pena fer algun comentari.

La primera és sobre l'Onze de Setembre. El company Torrecillas parlava de la necessitat de reflexionar-hi. En la declaració se'n parla, però, efectivament, paga la pena dir quelcom sobre aquella manifestació. Ell ho deia, el PSUC ha fet un gran treball per l'Onze de Setembre, un treball voluntarista, perquè el medi en què ens movíem no era favorable. Un treball voluntarista per ser presents al carrer, és a dir, per no perdre un dret democràtic i tan propi dels sectors populars com és el dret a la manifestació precisament en la Diada Nacional de Catalunya, per mantenir i col·locar-hi continguts de reivindicació nacional concreta al servei de la classe treballadora i les capes populars, per evitar que l'Onze de Setembre quedés únicament i exclusivament en mans del centre-dreta a partir d'una commemoració institucional i que la presència al carrer, més gran o més petita, quedés exclusivament en mans del radicalisme testimonial. És per això que hem fet aquest esforç.

Ara bé, cal dir-nos que la manifestació va ser extremament feble. I per què? Per què nosaltres no vam treballar prou bé? No; jo estic segur que els companys del partit varen fer un gran esforç. Va ser feble perquè el combat per disputar l'hegemonia a la dreta no sols és per disputar-li hegemonia al Parlament, on avui té la majoria absoluta, sinó també al si de la societat. Com diu el projecte de *Declaració*, punt número 4 (vegeu la pàgina 5 de *TREBALL*, primera columna, sisè paràgraf), la força de CiU no ve sols de la majoria absoluta que té al Parlament, sinó de la seva influència en amplis sectors de la societat, i així l'actitud desmobilitzadora de CiU el dia Onze de Setembre va condicionar negativament el resultat de la manifestació.

Un altre tema que també tocava el company Torrecillas era el de les extradicions. En el Comitè Executiu ho hem discutit i hem fet nostra la declaració del Secretariat del Comitè Central del PCE que publica el «Mundo Obrero» d'aquesta setmana. Però, tot i així, hem fet una reflexió sobre aquesta qüestió. En quin sentit? En el sentit que les extradicions s'ajusten a la llei i legítimament el govern del PSOE s'apunta una ratificació de la seva legalitat democràtica. Però, estant d'acord amb aquest fet i que, a més a més, la continuïtat en la brutal agressivitat d'ETA fa que no hi hagi força moral per oposar-se a les extradicions, no és menys

cert que nosaltres hem d'afegir amb molta força que ni per les extradicions ni per la repressió passa la solució dels problemes del poble basc, que la negociació amb les forces representatives del poble basc i una actitud justa davant les seves reivindicacions autonòmiques és element fonamental i que el compliment de les extradicions o de les mesures policials cal sempre vigilar-lo curosament, perquè hi ha també tendències a extralimitar-se per part del PSOE. Per exemple, tots sabem el tipus d'utilització que s'ha fet de la llei antiterrorista, fins al punt que al Congrés de Diputats ens hi haurem d'oposar.

Efectivament, la Festa de Treball ha estat un èxit extraordinari, un èxit que és objectivable, fins i tot quantificable. Totes les partides que tenim verificades fins aquest moment estan per damunt de les previsions. Ha estat una festa important. No l'hem de magnificar, però ha de ser per a nosaltres un element d'estímul. Recolliria, però, la crítica que feia la companya Montserrat Comas, que cal tenir cura —com s'ha fet en general— de la nostra presència política i els nostres hàbits de partit a la Festa, i que cal vigilar de no menystenir determinats sectors, com el de la lluita per l'alliberament de la dona.

Jo no crec que en la *Declaració* puguem fer ja un balanç sobre l'inici del debat de l'esquerra, em sembla tremendament prematur. En primer lloc, perquè el número extraordinari de *TREBALL* ha estat una aportació impactant però, alhora, modesta. No se'ns pot escapar que tal vegada el fet més important del número de *TREBALL* és la capacitat de revulsiu social i d'atracció que ha tingut. Cal dir que aquest *TREBALL* s'ha venut molt més que altres edicions extraordinàries i que fins i tot, per primera vegada en la història de *TREBALL*, en la distribució comercial s'han esgotat els exemplars i se'ns n'han reclamat més. Però no podem magnificar la significació dels continguts i voler treure'n ara un balanç. Aquest és un debat que s'enceta, que hem tingut l'encert de fer-ho amb un instrument que ha cridat l'atenció i, a partir d'aquí, el que cal és anar-se plantejant moltes iniciatives, diverses i coincidents, per fer-lo avançar.

Per acabar, encara que sigui breument, caldria que sistematitzéssim algunes qüestions relacionades amb les perspectives de treball, per al Comitè Central i per a les nostres organitzacions, que es desprenen d'aquesta reunió.

(passa a la pàg. 10)



(ve de la pàgina 9)

La primera és el treball en relació amb la pau i la sortida d'Espanya de l'OTAN. Aquesta és una de les zones en què comencem a intuir que hi ha una major mobilització social. Per tant, si diem que hem de tornar a la societat, aquí hi ha una societat en moviment dins la qual hem de ser, sense cap voluntat instrumental, com deia abans el company Miquel Núñez. No cal oblidar això, perquè nosaltres ja som en aquest moviment des de posicions tan clarament independents i no mediatitzades que difícilment algú pot dubtar d'aquesta voluntat de no instrumentalització i d'aquesta aportació independent.

Però també hem d'anar aprenent de les característiques que van agafant els nous moviments socials, i, per tant, no intentar col·locar-los a través de les visions organitzativistes que de vegades tenim nosaltres. I tampoc no fer d'experiències diferents instruments competitiu o contraposats. Per exemple, la *Mesa pel Referèndum*. La *Mesa pel Referèndum* és molt important, però ni es contraposa ni pot entrar en competència amb el *Comitè Català per la Pau* o altres organitzacions que existeixen a favor de la pau, perquè aquest és un moviment afortunadament ampli i amb grans continguts de progrés i d'esquerra. Hem de procurar impulsar la *Mesa* a tots els nivells, però no cal que clavem el clau per la cabota. Si en un lloc, en un sector, el que funciona és una determinada forma que ha nascut allà, autònomament, que té la seva dinàmica, no hem d'intentar transformar-la. Hem de mirar que hi hagi, efectivament, una comunicació, una coincidència i, si és possible, un treball per tirar endavant les coses conjuntament. Ja deia Nicolás Sartorius que fóra absurd contraposar la *Mesa pel Referèndum* a la campanya per la sortida d'Espanya de l'OTAN, perquè, companys, a un nivell ampli, la *Mesa pel Referèndum* és una campanya per la sortida d'Espanya de l'OTAN, es vulgui o no es vulgui. És a dir, si algú està a favor de la presència d'Espanya a l'OTAN que no sigui en la *Mesa pel Referèndum*, perquè la *Mesa* és, objectivament, pel que irradia a l'opinió pública, una invitació a la sortida d'Espanya de l'OTAN. Però és molt important que estiguem exigint conjuntament el referèndum, i no sols el referèndum, perquè hi ha una altra qüestió, i és que la *Mesa* exigeix també que la pregunta sigui clara. No és gens menyspreable que hi hagi un ampli sector de l'avantguarda social, política i cultural exigint el referèndum i que la pregunta sigui clara.

Caldrà que des del partit seguim tots aquests esdeveniments: la setmana del 22 al 28 d'octubre com a setmana de les Nacions Unides i la perspectiva del 2 de desembre com a data de mobilització general, a la qual hem de contribuir amb tot el nostre esforç.

La segona qüestió que em sembla fonamental en aquest moment és el capítol de l'AES. Les últimes notícies d'aquest matí diuen que els acords no s'han signat encara, però que s'ha arribat a un principi d'entesa amb la patronal sobre aquells punts que tenen incidència en el pressupost, i ja veurem després si hi ha acords o no. Ara bé, jo crec que també hi ha unanimitat sobre el fet que els acords proposats pel govern són inacceptables. A continuació d'això, també hi ha unanimitat a creure que hauria estat desitjable que s'assolissin acords. Aquesta és la qüestió que haurem de portar a l'opinió pública i als treballadors: nosaltres érem parti-

daris d'haver aconseguit acords. Si nosaltres érem partidaris d'haver aconseguit acords i no hi ha acords, i aquests no eren acceptables, no és pas per culpa nostra, sinó perquè les ofertes, els plantejaments i la filosofia amb què s'han plantejat no es podien acceptar. I caldrà que expliquem per què, que quantifiquem les motivacions per les quals no eren acceptables.

Per això crec que de la proposta de *Declaració* específica que sobre aquest apartat us hem proposat caldrà fer-ne una gran difusió, però una difusió acompanyada de dades concretes. És a dir, cal quantificar, en tots els apartats, el que significa el possible signament d'aquests acords per als interessos dels treballadors, tant pel que fa a la possibilitat de crear nous llocs de treball, al fons de solidaritat, com pel que fa a la degradació de les prestacions socials, a la disminució de la concepció solidària, etcètera. Hem de fer, per tant, una gran tasca d'explicació. I si en aquest moment haguéssim de dedicar el partit a una sola cosa, caldria dedicar-lo a explicar a l'opinió pública, als ciutadans, portant-la als centres de treball, la nostra posició davant l'AES, explicada pedagògicament, amb claredat i amb xifres quantificades, perquè tothom pugui saber el que s'hi debatia. Cal explicar que no és que CCOO hagués dit que les negociacions eren dolentes, que no pensava negociar mai i que només hi havia anat a seure com si allò fos una caixa de ressonància, sinó que CCOO hi ha anat a seure coneixent, com deia Nicolás Sartorius, que la proposta venia ja tremendament viciada i que difícilment es podia modificar. Però la voluntat d'arribar a un acord existia i cal que arribi això als treballadors.

I per què? Perquè a continuació —i ja ho recull la proposta de *Declaració*— haurem de donar la nostra opinió al voltant de tota la negociació col·lectiva i els seus continguts, alguns dels quals intentarem que recuperin allò que no s'ha aconseguit a partir de la negociació de l'AES.

Un altre apartat que crec important és el del treball municipal. El company Jordi Conill ens ha fet una informació per donar dades, i cal entendre que som davant una gran qüestió: la governabilitat i l'eficàcia financera dels ajuntaments.

Nosaltres hem de treballar i lluitar per la governabilitat dels ajuntaments d'esquerra. En primer lloc, perquè la situació que s'està creant impedeix cada vegada més que els ajuntaments facin una funció social i que tinguin, per tant, una possibilitat participativa. Però, en segon lloc, perquè la batalla contra el catalanisme conservador s'esdevindrà ara, en primer terme, a nivell dels ajuntaments. Hem de treballar a favor dels ajuntaments d'esquerra, a favor de les hisendes municipals, a favor d'un estil de govern participatiu.

Un altre apartat que ha estat extensament tocat pel company Rafael Ribó és el del treball parlamentari. Des de totes les organitzacions del partit hem d'intentar informar sobre la situació en què es troba el Parlament català, on la prepotència de la majoria absoluta de CiU s'utilitza en una doble vessant: d'una banda, amb una política merament victimista davant les dificultats reals que origina la política antiautonomista del govern del PSOE, i, d'altra banda, amagant les pròpies deficiències, la inactivitat, la incapacitat d'aportació.

Aquesta no serà una tasca fàcil, però és una tasca importantíssima, fonamental, que cal portar-la a tot arreu. I un exemple de com es pot explicar això era la reflexió que feia Rafael Ribó ahir, en el Comitè Central, seguint totes i cada una de les resolucions proposades pel grup parlamentari del PSUC després del darrer debat de política general. D'altra banda, la intervenció que va fer el nostre grup parlamentari i que vaig presentar jo mateix en aquest debat, també dóna elements importants en aquest sentit, entre els quals hi ha, com deia Eulàlia Vintó, els referits a l'ensenyament, elements que caldria també saber aprofitar.

En l'informe del Comitè Central del PCE cobra una gran dimensió —i jo crec que nosaltres ens ho hem de plantejar, tot i demanant un cert protagonisme de la JCC— l'acció popular contra la droga. Hem parlat d'això reiteradament, però no hem desfermat encara una activitat coordinada. Certament, tampoc no hi és encara en l'activitat del PCE, però sí que hi ha una preocupació i una voluntat d'acció conjunta i organitzada —que és, alhora, un nivell més d'aquests que diem que hi pot haver coincidències— que nosaltres tenim amb molt de retard. Us proposaria, doncs, que una de les reflexions que extraguem d'aquesta reunió del Comitè Central fos organitzar i emprendre una acció popular contra la droga.

Un altre apartat que està en l'informe del PCE i del qual hem fet menció és el de la lluita contra la corrupció, en especial la institucional. Això vol dir, en sentit positiu, fer una campanya per l'austeritat i l'honradesa, però, alhora, que cal lluitar contra la corrupció. Tots haureu seguit, darrerament, les informacions que han sortit a Madrid sobre possibles casos de manca d'honradesa entre representants del PSOE. Però això va més enllà. Aquí, a Catalunya, tenim el cas pendent de Banca Catalana; estem en una situació molt peculiar, tenim un president de govern que està posat en qüestió des del punt de vista, si més no, de la seva honradesa financera, i serà aquest un tema que caldrà anar seguint. En aquest sentit, crec que hem d'expressar la nostra disconformitat amb el fet que la declaració li sigui presa als despatxos del Palau de la Generalitat. Nosaltres, que hem insistit tant que calia no involucrar-hi la institució, hem de deixar ben clar en aquest cas que un gest d'aquesta mena pot donar justament aquesta imatge.

Penso que tot això reuneix els elements d'operativitat que es plantegen al partit en aquest període immediat, ens dóna objectius per treballar a tots els nivells —també, des de la direcció del partit— i per anar promovent des del partit al si de la societat i des de la societat cap al partit l'enfortiment i l'avenç d'aquesta recuperació de l'esquerra, en favor d'una convergència, d'una coincidència.

Jo crec que aquest és el camí, també, per enfortir el PSUC, i que tindrem un instrument que posarà a prova l'enfortiment de la nostra credibilitat com a força d'esquerra, que és la preparació i la realització del nostre VII congrés.



## INTERVENCIO D'ANTONI GUTIÉRREZ DÍAZ AL PARLAMENT DE CATALUNYA

(ve de la pàg. 3)

Són uns instruments necessaris per aconseguir els objectius que vostè enunciava en l'inici de la seva intervenció.

Es a dir, la modernització, el civisme, l'aspiració al benestar, el progrés social i econòmic, objectius que vostè semblava descobrir ahir i que han estat el nucli de les reivindicacions dels treballadors i dels partits que aspiren a representar-los.

L'esquerra ha estat tradicionalment la impulsora i la portadora d'aquests gran objectius.

Igualment, l'esquerra, més específicament el PSUC com a partit nacional català, ha lluitat sempre per assegurar la identitat catalana de tot el nostre poble. Els comunistes her lluitat, i lluitarem, per inscriure al costat d'aquests nobles objectius que vostè ara diu compartir amb nosaltres un que és la clau de volta de tots els altres: *l'objectiu de construir una societat justa i solidària.*

\* \* \*

L'existència de dificultats —polítiques, legislatives i financeres— per fer avançar l'autogovern de Catalunya i la plena normalització institucional, és un fet que no es pot ignorar a l'hora de jutjar la tasca del govern. Però el coneixement, fins i tot la denúncia i la voluntat de contribuir a modificar en un sentit favorable les dificultats, no pot ser acceptat com un pretext per dissimular la incorrecció de les orientacions generals, les insuficiències i la desorganització de les iniciatives de govern i la irresponsabilitat o la lleugeresa, potser la claudicació, a l'hora de la negociació, elements, tots ells, que caracteritzen l'acció del govern de la Generalitat i la manera d'actuar del seu president.

Certament, ens trobem avui davant el problema d'evitar l'asfíxia econòmica de l'autogovern, d'assegurar uns recursos suficients.

Però no es pot separar de la situació actual un judici sobre el procés que ens hi ha portat i sobre els mètodes, mancats de transparència, que s'han utilitzat en qüestions cabdals, optant per la negociació secreta i el pacte en detriment de la participació col·lectiva i democràticament exigible a partir de les disposicions estatutàries.

Cal insistir aquí, una vegada més, en el defecte d'origen que va marcar la formació de les comissions mixtes i que el grup parlamentari del PSUC no sols va denunciar en l'inici sinó que ho ha fet una vegada i altra, per la incorrecció del mètode i els perills que comportava.

Ens referim al fet que es constituïssin dues comissions mixtes

de transferències en lloc d'una de sola que negociés, alhora, els traspessos i les valoracions.

Sols una decisió d'aquesta mena hauria pogut evitar una situació de fets consumats sobre una qüestió com la financera, en la qual tendien a concretar-se totes les resistències cap a la instauració d'un autèntic Estat de les autonomies.

Podem assegurar ara ja, amb els fets a la mà, que els anys 80 i 81 varen establir un mal precedent amb l'acceptació de traspessos sense que s'aproveïssin les corresponents valoracions.

Aquesta manera de procedir, que ha repercutit tan negativament en la gestió financera, té una trajectòria plena de vicissituds que culmina en els acords presos pel president i el govern de la Generalitat, en negociació directa amb el president i el govern de l'Estat a esquenes de la part catalana de la comissió mixta; acords que van representar una disminució d'ingressos que el PSUC ha xifrat en 36.616 milions de pessetes, pel cap baix.

L'acceptació d'aquesta disminució d'ingressos en la negociació no sols significava una sensible disminució de la capacitat financera de la Generalitat sinó que, alhora, com veiem, condicionava negativament el futur i era, efectivament, un menyspreu a la comissió mixta i a la seva força plural, així com la utilització de mètodes contraris a la transparència.

I, precisament en favor de la transparència, demanaríem al president senyor Pujol que exposés amb tota claredat, avui, aquí, davant aquest Parlament, els continguts polítics de la darrera conversa mantinguda amb el president del govern de l'Estat, senyor Felipe González, el 23 de juliol passat.

Així mateix i pel que fa a la comissió mixta voldríem fer ressaltar la incongruència entre les paraules pronunciades pel senyor president en el discurs d'investidura sobre la seva voluntat de comptar, en aquelles qüestions que afecten el conjunt de l'autonomia catalana, amb totes les forces parlamentàries, i la marginació de fet d'ERC i el PSUC; marginació que ja va intentar portar a la pràctica a l'hora del nomenament dels membres del consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, actitud que va ser rectificada gràcies a l'oposició enèrgica i conjunta dels grups socialista, d'ERC i del PSUC, amb una postura sorgida del sentit de corresponsabilitat.

I que no se'ns digui, senyor president, que en la formació de les comissions mixtes s'havia ofert a ERC i al PSUC formar part d'una d'elles, perquè això

seria tant com reconèixer que s'havia invitat aquests grups parlamentaris a practicar un hàbit d'incoherència i irresponsabilitat convidant-los a intervenir en una part del procés sense participar en l'altra.

Caldria concloure que, o bé el govern és partidari d'aquesta mena d'actuació —tan poc recomanable—, o bé que el que en realitat feia era tancar les portes de les comissions mixtes a aquests dos grups.

Per cert que, atesa aquesta inacceptable situació de fet, caldria, almenys, el compromís del govern d'informar el Parlament, si més no cada tres mesos, sobre l'estat dels traspessos i les seves valoracions.

\* \* \*

La nostra crítica —i, més enllà, la nostra disconformitat— a la seva tasca de govern ha de comprendre, amb severitat també, la manca de pautes de la seva acció en el terreny econòmic i industrial, que ve marcada per una inactivitat del govern en el curs d'aquests primers mesos, difícilment explicable des dels nostres coneixements.

Volem fer ara algunes consideracions sobre la realització dels pressupostos de la Generalitat i les seves conseqüències.

\* \* \*

El PSUC, que sempre ha denunciat la finançació insuficient de l'autonomia de Catalunya i ha lluitat per eixamplar els fons d'ingressos i el seu volum, vol subratllar que el previsible increment del 25 per cent és una millora.

Pensem, però, que aquesta millora no arriba a cobrir encara les necessitats de la nostra autonomia, i que la Generalitat continuarà amb problemes greus de finançament.

Uns problemes que, al nostre entendre, es deuen a causes diverses:

En primer lloc, a una subvaloració dels traspessos. Com hem dit abans, el PSUC va ser l'únic partit a la comissió de valoracions —en la qual participava aleshores— que no va acceptar la xifra de l'any 1984 i va demanar un increment de 30.000 milions de pessetes.

En segon lloc, a una deficient estructura pressupostària. Si analitzem l'evolució de les despeses, podem observar que les despeses de personal creixen un 295 per cent l'any 1982 i un 31 per cent l'any 1983, mentre que les inversions reals creixen un 48 per cent el 1982 i un —8 per cent el 1983.

Cal valorar aquestes dades tenint en compte que en aquest període es produeixen els traspessos

de Seguretat Social i Ensenyament, la qual cosa influeix, sens dubte, en el creixement de les despeses de personal, però el que no és comprensible és el descens de les despeses d'inversió i la seva reducció —en 4,5 punts— en la participació del total pressupostari de la Generalitat.

D'altra banda, podem afirmar que la quantitat de diners destinats a inversió no tan sols va decreixent sinó que, si no hi hagués el recurs a l'emissió de deute públic, a hores d'ara fóra absolutament inexistent.

Això ens porta a constatar que tots els capítols creixen per damunt del creixement total del pressupost, excepció feta del capítol d'inversions reals.

La macrocefalia de personal és, entre altres, una causa directa de la manca de liquidesa de la Generalitat. Obres realitzades que no es liquiden, obres contractades que no es poden començar per manca de diners, situacions difícils a moltes empreses ocasionades per la manca de pagament de les certificacions per part del govern de la Generalitat.

Una tercera causa, a l'últim, d'aquests greus problemes de liquidesa la trobem en l'excessiva alegria electoralista, que va portar a comprometre moltes obres que ara no es poden realitzar per manca de diners.

I que no se'ns digui que, per acabar-les o per engegar realitzacions adreçades «als qui pateixen», el president ha «ordenat» destinar-hi el 60 per cent del total recaptat pel nou tribut sobre el joc del bingo. Cal destinar-hi el 100 per cent, en línia amb allò que s'estableix en el Reial Decret de 4 de juliol del 1980.

¿O és que es pensen distreure part d'aquells recursos per atendre, també, despesa corrent, i fer més greu encara aquella situació que abans hem denunciat?

La liquidació dels pressupostos de l'any 1983 fa palesa la realitat que esmentàvem al començament: el govern de la Generalitat no funciona harmònicament a nivells pressupostaris.

Així, si l'estat d'execució és acceptable en els capítols de la despesa corrent, no ho és en els de les inversions reals i les transferències de capital, la qual cosa indica que, per tal de fer front a les despeses corrents, s'han evitat realitzacions en el camp de la inversió directa i de les transferències de capital que, a la vegada, generen inversió, encara que sigui indirecta.

Una política més assenyada en les contractacions o una major austeritat en el capítol de la despesa corrent hauria pogut equilibrar el pressupost i, en conseqüència, hauria permès disposar de





FOTO: PÉREZ MOLINOS

més recursos líquids per als capítols ara deficitaris quant a realitzacions.

¿Revisar les clàusules financeres de l'Estatut? Sí, al Parlament i amb llum i taquígrafs, i, desitjablement, via proposició de llei.

¿Revisar els criteris de partida del fons de compensació interterritorial? Sí, al Parlament i amb claror de dia.

¿Anar a les més altes instàncies constitucionals si es vulnera per part d'algú el text de la LOFCA? Sí, com ja va intentar el PSUC —i vostès s'hi van oposar— quan entenem que els Pressupostos Generals de l'Estat eren una clara ingerència en la política de funció pública i de fixació de sostres salarials que corresponien a la Generalitat.

Però, al costat d'això, sí també a l'exigència de participació del govern de Catalunya en les decisions econòmiques que, preses des de Madrid, ens poden afectar.

No es pot, senyor president, seriosament, criticar el govern central de no reduir el déficit públic via despesa corrent i, alhora, incrementar-la brutalment a Catalunya.

No es pot, seriosament, reclamar més diners per a inversions i, alhora, oposar-se a la lluita contra el frau fiscal o a l'increment de determinats tipus impositius des de Madrid.

\* \* \*

Com a exemple del que acabo de dir sobre l'estructura i realització del pressupost, volem exposar les nostres crítiques a la política seguida pel govern en el camp de l'ensenyament.

D'entrada creiem que és aquesta una política de façana, adreçada exclusivament a tancar forats i a quantificar activitats diverses —nombre de mestres reciclats en català, programes de vídeo i informàtica, projecte experimental per a l'ensenyament mitjà...

Una política mancada d'una planificació global, sense una transformació profunda de l'estructura educativa, sense coherència i homogeneïtat en els plantejaments.

Però és, fonamentalment, una política caracteritzada per una total imprevisió en matèria d'equipaments educatius. A finals del 1981, per exemple, en aprovar-se el pla urgent per a Santa Coloma de Gramenet, CiU manifestava la necessitat d'extrapolar-lo a totes les zones deficitàries. Ni aquest pla de zones urgents s'ha realitzat, ni s'ha presentat la llei de construccions —a punt ja el juliol del 1983—, ni tenim, malgrat reiterades promeses, el llibre blanc de l'educació a Catalunya amb xifres clares i precises, ni els centres estatals han vist créixer les dotacions, com també s'anuncià en el pressupost del 1983.

No ens val aquí el fàcil recurs a les transferències de Madrid. Parlem dels Pressupostos de la Generalitat del 1982 i el 1983, que foren objecte d'esmenes a la totalitat per part de socialistes i comunistes. Nosaltres, en concret, ens basarem en els criteris de distribució que havia introduït CiU en els diversos capítols i en la poca participació de l'ensenyament en el conjunt del pressupost, amb la inevitable disminució que això comportava per a les inversions reals destinades a construccions en el sector públic.

Volem denunciar, amb força, que el govern de la Generalitat no

ha complert el pla urgent de Santa Coloma, un pla que havia de ser un model. Només cal veure les xifres:

- Realitzacions per valor de 260 milions.
- Incompliments totals per valor de 708 milions.
- Retards gravíssims per valor de més de 100 milions, motiu de les alteracions d'inici de curs i que no es resoldran fins l'octubre del 1984 o el gener del 1985.

Això, expressat en uns altres termes, significa: que més de quatre mil nens continuen escolaritzats en barracons provisionals des de fa quatre anys o més, i que, amb aquests incompliments, acabaran en un barracó «provisional» els vuit anys d'ensenyament obligatori.

I continuem amb la política seguida pel govern de la Generalitat en el camp de l'ensenyament.

Avui tenim plantejat un greu problema d'escolarització a l'ensenyament mitjà, a BUP i a Formació Professional. No ens val l'argument que aquestes són etapes no obligatòries. CiU —i en això coincideix amb nosaltres— defensa l'escolarització fins als setze anys. Cal, doncs, que posi els mitjans per fer-la possible. Cal no oblidar, sense demagògies, que la delinqüència i la drogodependència tenen en aquests adolescents sense escola —i sense feina— el principal focus de creixement.

\* \* \*

Ara volem entrar, malgrat la brevetat imposada per les característiques del debat, en una referència sobre el problema de l'atur, amb voluntat d'assenyalar les línies generals d'actuació i algunes propostes concretes que contribueixin a afrontar aquest problema en el marc d'una situació que no dubtem a qualificar d'emergència econòmico-social.

Parlàvem abans de la manca de pautes en el terreny econòmic i industrial.

En el marc de les competències previstes en l'Estatut d'autonomia, el govern de la Generalitat sembla que es vol instal·lar en l'excusa de dir que el gruix d'aquesta temàtica no pertany a la seva pròpia responsabilitat.

S'ha dit, de manera reiterada, que la Generalitat no té competències per combatre el problema de l'atur, que la política econòmica ve absolutament marcada per directrius del govern central. Nosaltres no caurem en el defecte de pretendre que el govern de la Generalitat sigui el responsable de la crisi econòmica, ni d'exigir-li accions que desbordin el marc estatutari.

Però sí que volem denunciar la manca de voluntat d'incidir en un conjunt de temes importants i la manca d'iniciativa per aprofitar totes les escaletes que avui hi ha en el marc estatal i en el marc autonòmic per fer de la Generalitat un instrument de lluita contra la crisi i un instrument de previsió d'una política econòmica adequada.

Ho hem dit moltes vegades i ho acabem de dir ara mateix: cal ordenar i prioritzar els Pressupostos de la Generalitat en la seva vessant d'inversió pública i, també, en la de les prestacions socials, com un instrument primordial de contribució a la creació de riquesa i a la lluita contra l'atur.

En aquest sentit, és fonamental que el Consell Executiu de la Generalitat es proposi, d'una banda, la utilització de tot el marc institucional, i, de l'altra, dibuixar unes polítiques concretes.

El marc institucional no ha estat prou explorat pel que fa a tots els seus mecanismes: hi ha hagut vegades que les lleis ens permetien accions des del govern autonòmic que, sota l'excusa que no és responsabilitat de la Generalitat, no han estat utilitzades. Altres cops no s'ha volgut exigir mecanismes que les lleis preveuen que poden ser traspassats a la Generalitat o no s'ha volgut utilitzar mecanismes per exigir traspassos que no estan previstos.

Un exemple el tenim en les zones d'urgent reindustrialització. Sabem que la declaració d'aquestes zones no serà la solució a la crisi econòmica, i que no podem caure en una cursa de localismes per veure qui reclama més zones d'urgent reindustrialització (ZUR).

Però ens volem referir a un instrument molt potent que avui és a les mans del govern de la Generalitat: l'article 24 de la Llei de reconversió i reindustrialització preveu que una zona serà declarada ZUR amb l'acord entre el govern central i la comunitat autònoma.

Voldriem sentir propostes en la línia que fos el govern de la Generalitat qui reclamés aquesta competència, i voldriem sentir propostes per crear un marc, en primer lloc parlamentari, per discutir àmpliament a Catalunya els criteris que han de definir les ZUR, propostes per crear un consens que arribi a la màxima unanimitat per poder demanar-les.

Aquest és un aspecte de la política econòmica del govern: la manca d'utilització del marc institucional.

Però creiem, en segon lloc, que el govern de la Generalitat tampoc no ha dibuixat polítiques concretes que permetin veure quina és la seva acció en aquest camp.

Patim la falta d'un programa d'acció econòmica per a aquests anys. Nosaltres exigim que, en un termini breu, no superior a tres mesos, el govern de la Generalitat impulsi en aquest Parlament un debat monogràfic sobre política econòmica, en el qual se situï, en primer lloc, un programa industrial.

Es en aquest sentit que també exigirem un major control i una major transparència en la concessió d'avalis per part del CARIC, i el compliment de l'article 53 de l'Estatut que preveu la incidència de la Generalitat en el sector públic de Catalunya, qüestió, aquesta, relacionada ara amb la presen-



tació del projecte de llei de l'estatut de l'empresa pública.

I recordem, de passada, que exigim que s'agilitzin totes les mesures per dotar Catalunya de mecanismes financers, sense que volgüem ara ressuscitar velles polèmiques, algunes connectades a greus situacions polítiques no resoltes encara.

Creiem, també, que el govern de la Generalitat hauria d'impulsar formes de participació social en l'economia. Ens referim, molt en concret, a les cooperatives i les societats anònimes laborals.

\* \* \*

En un segon bloc d'aquest apartat econòmic, volem parlar de les mesures precises, catalanes, autonòmiques, per paliar els efectes de l'atur.

Ja fa bastant de temps que nosaltres venim reclamant l'ampliació del fons d'ocupació, de les dotacions que la Generalitat hauria de tenir per combatre amb els seus mitjans l'atur. Però creiem que s'ha anat endarrera en aquest punt.

El Consell Executiu, en prorrogar els pressupostos del 1983, sembla que no ha fet ús de la dotació corresponent —de prop de cinc mil milions— a un fons d'ocupació comunitària. En aquesta qüestió, tot ratificant-nos en allò que deien els pressupostos del 1983, demanem que s'ampliï aquesta partida fins a deu mil milions en les previsions per al 1985, incloent-hi un apartat de cinc mil milions per a l'ocupació juvenil.

Per tant, anunciem que retornarem a les nostres propostes de creació de l'Institut Català contra l'Atur Forçós, per tal de tenir a Catalunya un instrument que aplegui totes les potencialitats, totes les previsions, tots els mitjans, per fer una política de lluita contra la crisi en el marc de les nostres possibilitats.

En aquest terreny, és fonamental, per a nosaltres, defensar un criteri de participació social.

Des de la Generalitat s'hauria d'impulsar una plena incidència dels treballadors en la lluita contra l'atur.

Des de la Generalitat s'hauria de fer una política veritablement de concertació social institucional, utilitzant a fons el Consell de Treball, avui pràcticament aturat. Cal reactivar el Consell de Treball perquè sigui un instrument on es pugui expressar cada part, perquè la Generalitat sàpiga per on ha d'anar la seva política laboral i la seva política social.

En aquest sentit, també, cal que el Consell Executiu faciliti la participació de les forces socials als diversos nivells, alguns d'ells reconeguts per lleis i alguns d'ells funcionant ja a nivell d'Estat.

Ens referim, en concret, a la Comissió de Preus —que és un òrgan de participació sindical a

nivell d'Estat i no ho és a Catalunya— i a la necessitat de crear l'Institut Català del Temps Lliure, d'acord amb les centrals sindicals i els treballadors.

Creiem, finalment, tal com plantejaven les dues centrals sindicals majoritàries a Catalunya, UGT i CCOO, que la Generalitat hauria de reconèixer en els seus pressupostos una dotació per a les centrals sindicals protegint la seva actuació, en la mesura que això suposa el reforçament polític de la societat civil a Catalunya.

\* \* \*

El PSUC ha afirmat, reiteradament, que normalitzar institucionalment Catalunya vol dir aprofundir l'autogovern en la mesura en què ho permet una lectura autonomista de la Constitució de l'Estat, i, en aquest sentit, obrir un procés de millora de l'Estatut.

Insistim, doncs, en la necessitat que, durant aquesta legislatura, ens plantejgem la revisió de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i del seu compliment, per tal d'adequar-lo a les necessitats polítiques que tenim i anar a la seva millora i, fins i tot, enfocar el problema de la seva reforma.

Això significa, per a nosaltres:

*Primer*, compliment de l'actual conjunt de previsions que té l'Estatut de Catalunya; *segon*, una política de traspassos més agosarada, que inclogui la revisió dels que havien estat mal negociats i mal valorats, fins arribar al 100 per cent del sostre autonòmic; *tercer*, una política de negociació sobre les lleis de bases que permeti un marc molt ample i plenament autonomista a l'hora de ser desenvolupades aquestes lleis pel Parlament de Catalunya —fent un parèntesi, no és aquest el cas de la llei de règim local, que, fins avui i per voluntat del govern del PSOE, s'extralimita i no és una llei de bases sinó una llei que incideix en qüestions autonòmiques—, i *quart*, un procés de reforma de l'Estatut, començant per la seva millora a través de l'article 150 de la Constitució, tema aquest que, tal com va proposar el PSUC en el seu moment, hauria de ser tractat de manera unitària per tal que entre tots assolíssim el compromís solemne de fer de l'Estatut un instrument real i viable per a l'autonomia de Catalunya.

\* \* \*

Però normalitzar institucionalment Catalunya vol dir, també, democratitzar l'administració pública, racionalitzar-la, abaratir-la, fent de les institucions de Catalunya un servei per als ciutadans.

L'actual govern de la Generalitat continua, fins avui, sense un model organitzatiu a l'administració i a la funció pública. I això és greu, no sols per criteris d'eficiència i racionalitat, sinó, també, perquè no es compleixen les possibilitats de legislació que dona l'Estatut ni la normativa legal que avui les regula.

En el nivell territorial, sembla que cada Conselleria tria segons la seva conveniència, creant un cert galimatias en l'estabilitat organitzativa de l'autonomia catalana. Se'ns dirà que estem pendents de la llei d'organització territorial de Catalunya, però això no és argument per rebatre que avui el govern de la Generalitat continua, pel que fa a l'administració pública, en el camí de la complexificació i la irracionalització.

En aquest camp, la crítica més forta que continuem fent al govern del senyor Jordi Pujol és a la funció pública.

En primer lloc, falta una política clara sobre el que és la funció pública.

Avui, la Direcció General de la Funció Pública és encara un òrgan inoperant, sense cap paper en el marc del govern de la Generalitat, quan hauria de ser un instrument de construcció de l'administració al servei dels ciutadans.

En segon lloc, continua mancant una transparència sobre la remuneració dels funcionaris de la Generalitat. Fa temps que forces polítiques i sindicals reclamen la publicació del conjunt de la nòmina, tal com es diu a la llei de mesures de reforma de la funció pública. Fins ara, la resposta del govern ha estat el silenci. Nosaltres exigim que es compleixi aquesta previsió legal.

En tercer lloc, no hi ha cap acció legislativa per part del govern en aquest terreny, i esperem encara la llei de la funció pública de Catalunya, tal com el president Pujol va prometre, és a dir, en un termini de sis mesos a partir de l'aprovació del marc legal.

En quart lloc, no existeix un veritable diàleg entre la Generalitat i el seu personal. Podríem dir que la voluntat negociadora és purament formal, i nul·la al nivell real.

Es pot notar, per part del govern de la Generalitat, un cert menyspreu a la participació dels treballadors en el control de les condicions laborals i en un conjunt de temes importants que van des de la representació fins a la promoció professional.

I, en darrer terme, i connectant amb el tema de la representativitat, plantejgem la necessitat d'anar cap a un procés electoral que permeti esbrinar, a través del vot democràtic, el grau de representativitat de les diverses organitzacions dels treballadors de la Generalitat.

A l'últim, exigim que l'escola d'administració pública de Catalunya, com un instrument de l'autonomia, sigui un centre de formació i selecció de la funció pública.

\* \* \*

Resumint, doncs, i per concloure, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, davant el discurs del Molt Honorable senyor Jordi Pujol constatem una manera de fer que ens sembla extremament perillosa:

I és que, enfront de les dificultats reals, en lloc d'optar pel consens més ampli possible i la transparència en els mètodes, el govern de la Generalitat s'installa en una postura basada en la denúncia que margina les pròpies responsabilitats i en una pràctica de relació personal i secreta amb el govern de l'Estat, en la qual hem pogut reconèixer, a través dels seus resultats, la renúncia, si no la claudicació, així com una fugida endavant de caire teòric-populista mancada, però, de concrecions programàtiques i pressupostàries.

En definitiva, el senyor Pujol va practicar ahir un doble discurs en el terreny financer que creiem haver posat de manifest en la nostra rèplica.

D'una banda, reclama més finançament, més recursos econòmics per al seu govern. D'altra banda, critica el govern central perquè no frena prou el dèficit públic. Però el que és més greu encara és que l'estructura de la despesa del govern del senyor Pujol és precisament la contrària de la que ell predica en els seus discursos.

En efecte, i com ja hem subratllat, en els darrers pressupostos 1982-83 la despesa corrent s'executa en un 80 per cent del pressupost, mentre que la inversió real només s'executa en un 50 per cent.

Això representa, a més d'una mala gestió econòmica, una greu insuficiència política que després és amagada amb el recurs al doble discurs.

Diem una cosa i en fem una altra, ¿no li sembla, senyor president?

En la nostra opinió, la tasca realitzada en els quatre primers mesos de la nova legislatura pot definir-se per la manca d'iniciativa, de creativitat i de voluntat d'incidència davant la situació d'emergència econòmico-social que sofrim a Catalunya.

Cal dibuixar amb urgència un pla d'acció econòmica i utilitzar tots els mitjans amb què compten les institucions autonòmiques, per modestos que siguin, per lluitar contra l'atur, per obrir perspectives reals a la reindustrialització de Catalunya, estimulants la participació de tots els sectors afectats.

Alhora, cal emprendre una acció conjunta per ampliar i millorar les competències estatutàries i assegurar la capacitat financera del nostre autogovern.

El grup parlamentari del PSUC, des d'una actitud de vigilància crítica que el govern és incapaç de realitzar per ell mateix i des de la iniciativa parlamentària, es disposa a treballar, a les institucions i a la societat, per superar la difícil situació que una observació serena i objectiva de la realitat posa davant els nostres ulls.



## UNA MAJORIA PREPOTENT

Els resultats de les eleccions del 29 d'abril d'enguany han configurat un Parlament substancialment diferent de l'anterior, i, obvi és dir-ho, la nota més destacada és l'existència d'una majoria absoluta de CiU. L'actitud d'aquesta majoria, si més no per les diverses declaracions oficials del seu portaveu, és d'una prepotència amb evident menyspreu dels altres grups, fins i tot d'ERC, suposadament aliada al govern. Això es contradiu flagrantment amb les propostes i oferiments fets pel president Pujol al seu discurs d'investidura d'una pretesa obertura i generositat.

Recordem, en aquesta línia, que fou gràcies a un aprofitament d'un determinat *quòrum* que aconseguírem una representació, que se'ns negava obstinadament, al consell d'administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Igualment se'ns nega, fins ara, la presència a les comissions mixtes de transferències, malgrat que per la nostra insistència, i davant de l'absurd, sembla que el Consell Executiu està disposat a rectificar la seva posició.

És ben curiós que la prepotència al Parlament sigui el complement d'una palesa paràlisi de l'acció de govern. Amb una majoria superior a la que gaudia l'anterior Consell Executiu, sembla que no tinguin iniciativa de govern. I és aleshores que hom pot imaginar que siguin raons extrainstitucionals (situacions compromeses per-

sonals al més alt nivell) les que paralitzen el Consell Executiu.

Imaginem doncs quina és la situació dels altres grups, especialment dels que estem obertament a l'oposició, molt en concret la dels sis diputats del PSUC. Des de la nostra posició de minoria absoluta, o quasi absoluta, intentàvem fer passar al debat de política general (finals de setembre del 1984) un conjunt de resolucions que s'adreçaven a impulsar l'acció de govern en els camps que considerem més urgents. La pràctica totalitat d'aquelles resolucions foren derrotades amb el vot de CiU i d'ERC, argumentant que teníem raó en les nostres peticions però que ells ja ho farien quan els semblés bé.

¿Quines eren aquelles propostes? Crec que val la pena explicar-les, encara que sigui telegràficament, perquè en elles estan també els eixos prioritaris de la nostra futura actuació com a grup. En primer lloc tractàvem la problemàtica socio-econòmica, assegurant un fons d'ocupació (que, com ja és sabut, ha desaparegut del pressupost del 1984), la definició de la política econòmica per als propers quatre anys, la fixació de criteris sobre l'actual situació industrial de Catalunya, el tractament autonòmic i parlamentari (amb la participació dels ajuntaments i de les centrals sindicals) de la demanda d'una zona d'urgent reindustrialització per a Catalunya, el diàleg de l'adminis-

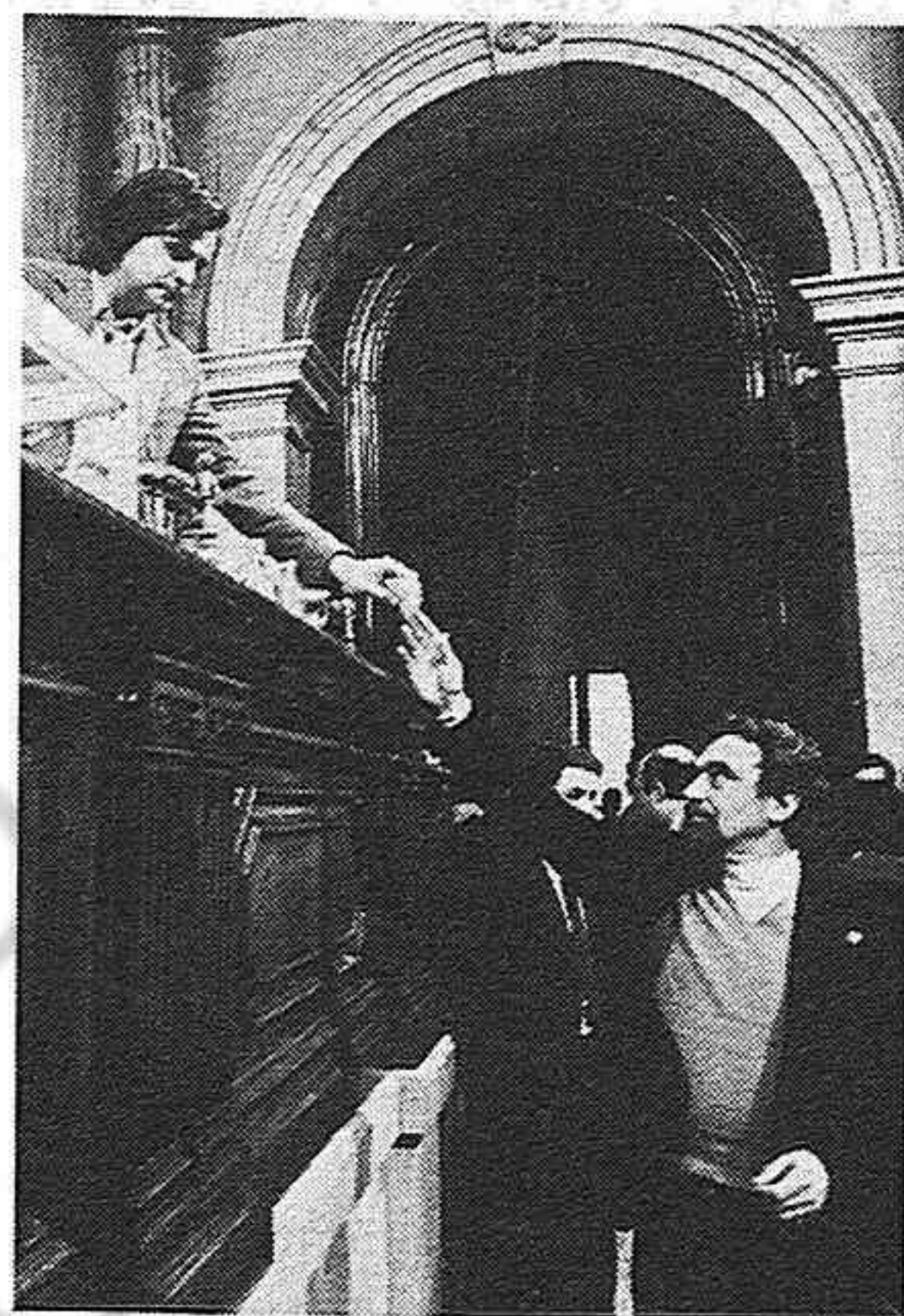
tració catalana amb les centrals sindicals per facilitar-ne la participació en organismes com la Comissió de Preus o l'Institut del Temps Lliure, i el suport d'aquelles amb dotacions pressupostàries públiques.

En segon lloc tractarem les prestacions socials, en concret l'ensenyament, les construccions escolars (recordem com s'ha començat el curs en «barracaons»), els projectes privatitzadors de la Conselleria, la no aplicació de la legislació sobre el CEPEPC (una de les lleis més progressistes de l'anterior legislatura, que permetia la integració de centres privats a la xarxa pública d'ensenyament).

En tercer lloc la funció pública, on demanàvem transparència de nòmines i llocs de treball (tal com exigeix la llei), i garanties de les competències autonòmiques, sobretot en el camp de l'administració local, per contribuir a impulsar l'escola d'administració pública.

Per últim tocàvem un conjunt de temes com ara la sanitat, la premsa escrita en català, TV3, etcètera.

Una breu però contundent conclusió: ens hem de mentalitzar que més que mai cal una acció de projecció social de la tasca parlamentària. Hem de garantir, per mitjà de les organitzacions del PSUC, una relació viva i immedia-



ta dels nostres diputats amb els problemes locals i, al revés, hem d'explicar a bastament el que fem al Parlament. Sis diputats són molt poc per si sols. Poden ser molt si els convertim en els apèndixs d'una pluja de propostes i iniciatives que sorgeixin de les preocupacions que avui es plantejen a molts indrets de Catalunya. Crec que podem encetar un camí modest però fructífer. Les ZUR, els fons d'ocupació i els regidors de treball, el túnel del Cadí i l'empobriment de comarques senceres, les mancances a l'ensenyament, la seguretat ciutadana, etcètera, en són exemples. Com veieu, hi ha feina per a tothom.

RAFAEL RIBÓ

## TREBALL I ECONOMIA

(ve de la pàg. 3)

soldre els grans problemes del país, sobretot el de l'ocupació.

El PSUC s'oposa amb totes les forces a la flexibilització de plantilles, que comportaria un increment encara molt més gran de la desocupació.

El PSUC rebutja, també, qualsevol proposta de reduir el déficit de la Seguretat Social per la via de la reducció de les pensions. En canvi, les pensions s'han de revalorar cada any, tal com va prometre el govern en el seu programa, seguint l'augment del cost de la vida, i el sanejament de la Seguretat Social pot —i deu— aconseguir-se mitjançant la seva reforma, augmentant l'eficàcia dels serveis i eliminant la malversació, la corrupció i el frau.

La situació a Catalunya és també molt preocupant. Les xifres d'atur reunides per la Generalitat són del 20,84 per cent de la població activa sense feina, la qual cosa significa 481.000 persones, de les quals més de la meitat són joves entre els setze i els vint-i-quatre anys. El govern de Jordi Pujol també en té responsabilitat, encara que pretengui desviar l'atenció només cap a Madrid, i si no, que expliqui què ha fet amb 5.000 milions de pessetes dels pressupostos del 84 aprovats pel Parlament de Catalunya per a la creació d'ocupació.

El Comitè Central del PSUC ha discutit el document elaborat conjuntament per CCOO i UGT a Catalunya anomenat «Bases d'una política d'ocupació i per la reindustrialització de Catalunya», conscient que la unitat d'acció de les centrals

sindicals és fonamental per contrarestar la pressió de la dreta i la patronal i obligar el govern de la Generalitat a preocupar-se del problema de l'atur, tal com estableixen les seves competències. El debat al Parlament de Catalunya dels dies 25 i 26 de setembre ha demostrat l'existència de notables coincidències en les propostes de socialistes i comunistes a partir de l'acord sindical.

El PSUC continuarà donant suport en el Parlament de Catalunya a les propostes de CCOO i UGT, per assolir les dotacions pressupostàries de 10.000 milions de pessetes que la Generalitat ha d'aportar al fons del treball comunitari, per tal que es faci realitat la partida de 5.000 milions escamotada fins ara, perquè es posi en marxa d'una vegada el Consell de Treball de la Generalitat

que permeti la presència de les centrals sindicals en les decisions a adoptar i assegurí el compliment dels acords del Parlament, etcètera.

Finalment, el Comitè Central del PSUC considera de gran importància l'etapa de revisió dels convenis col·lectius que s'acosta, que afecta a Catalunya 855.000 treballadors. Aquest any acaba amb la pèrdua d'alguns punts del poder adquisitiu de salaris i sous, tal com preveia CCOO i ho negava el govern. Els militants del PSUC han de donar una gran importància a la negociació col·lectiva, posant en un primer pla la reducció de la setmana laboral, l'assoliment de la jubilació als seixanta-quatre anys, l'augment dels dies de vacances i la defensa del poder adquisitiu, entre altres reivindicacions concretes de cada sector.



Gairebé ningú no posa en dubte que ha estat la CEOE la que ha tret la part del lleó a les negociacions de l'AES (Acord Econòmic i Social). «És l'acord de la patronal», ha dit el secretari general de banca mateix de la UGT, Justo Fernández, a la sortida d'un comitè confederal en què d'altres dirigents ugetistes varen assenyalar que l'AES era sindicalment rebutjable però que, políticament, l'havien d'aprovar.

## AES: L'ACORD DE LA PATRONAL

### De la creació d'ocupació a l'acomiadament lliure

La necessitat imperiosa d'un pacte que servís per avalar la seva política econòmica ha fet que el govern del PSOE hagi plantejat una metodologia a les negociacions que ha beneficiat extraordinàriament els empresaris.

L'objectiu fonamental del govern era que l'administració, els empresaris, i almenys un sindicat, signessin l'acord. Atès que la signatura d'UGT era la que estava més que assegurada, tots els seus esforços s'orientaren a fer que el subscrigués la CEOE, marginant els plantejaments que feia CCOO.

Només d'aquesta manera s'explica que un acord que inicialment es concebia per a la creació d'ocupació hagi desembocat en la porta que obre el pas a l'acomiadament lliure.

Els empresaris han obtingut satisfacció a una bona part de les seves reivindicacions, ja sigui dins o fora de l'acord: reducció del dèficit públic a costa de disminuir els serveis socials, reducció dels tipus de cotització a la Seguretat Social, moderació salarial i compromís de facilitar i abaratir l'acomiadament.

En aquest darrer cas, per tal de fer que l'entoma a la UGT no arribés a extrems increïbles, s'ha arribat a la fórmula d'ajornar-lo uns mesos.

La suposada adaptació de la legislació laboral espanyola a la de la Comunitat Econòmica Europea no és res més que una tapadora per justificar una flexibilització encara més gran del mercat de treball. Flexibilització que, d'altra banda, el president del govern mateix, Felipe González, ha defensat reiteradament.

#### LA LEGISLACIÓ DE LA CEE NO OBLIGA A L'ACOMIADAMENT LLIURE

L'exigència de la CEE de suprimir l'autorització administra-



tiva als expedients de regulació d'ocupació de menys de vint-i-cinc treballadors, que deixa així aquesta decisió exclusivament a les mans de l'empresari, no s'ajusta ni a la finalitat ni al contingut de la directriu de la CEE de 17 de febrer del 1975 sobre l'acomiadament col·lectiu, que diu, ben al contrari, que «no coarta la facultat d'aplicar o introduir disposicions legals, reglamentàries o administratives més favorables als treballadors».

Que la patronal CEOE, des de les seves posicions insolidàries tradicionals, demani la implantació de l'acomiadament lliure, és una cosa que no sorprèn, però el que resulta molt menys comprensible és que sigui el govern del PSOE mateix el que es mostri procliu cap a aquesta formulació, que no és pas una exigència per a la integració al Mercat Comú. I això sense comptar amb les molt diferents realitats —sempre desfavorables per a nosaltres, si establim comparacions— entre Espanya i d'altres països de la Comunitat en matèria de cober-

tura de desocupació, edat de jubilació, etc.

A l'AES, el govern estableix, per mitjà dels Pressupostos Generals de l'Estat, un creixement inapreciable en termes reals de les inversions públiques, amb el qual difícilment es crearan llocs de treball. Tanmateix, les inversions militars creixen en més d'un 17 per cent, en detriment de les inversions civils que generen ocupació.

La creació d'un fons especial de vuitanta mil milions per a programes d'ocupació es compon amb impositives dels treballadors i una aportació de l'Estat, que l'extraurà d'altres partides socials dels pressupostos. Els empresaris no hi aporten res, ja que la seva contribució es veu més que compensada amb les reduccions a les cotitzacions a la Seguretat Social. Es tergiversa el significat del fons de solidaritat proposat per CCOO, perquè els qui pagaran seran els treballadors, mentre que els empresaris no paguen ni un duro.

Els salaris queden establerts en una banda salarial compresa entre el 5,5 i el 7,5 per cent, i el 6,5 per als treballadors de l'administració, cosa que fa que —si tenim en compte les desviacions ja enregistrades a la taxa d'inflació prevista per al 1984, que superarà amb escreix el 8 per cent—, al final de l'any, pugui haver una pèrdua de uns quants punts de poder adquisitiu.

Es renuncia a qualsevol compromís concret de creació de llocs de treball, ni els 800.000 que incloïa el programa electoral del PSOE ni cap altra quantitat.

#### CCOO EN DESACORD AMB ELS CONTINGUTS DE L'AES

Pel que s'inclou a l'AES i també pel que hi manca (mesures i compromisos d'ocupació, reducció de jornada i de l'edat de jubilació, etcètera), CCOO ha valorat negativament l'AES.

A la resolució del seu Consell Confederal, Comissions assenyala que l'AES «no només no modifica la política antisocial del govern, sinó que la fa més negativa en força aspectes».

El resultat de les negociacions de l'AES no són una bona notícia per als treballadors, ni tampoc per a Comissions Obreres, perquè no s'ha aconseguit modificar la política econòmica del govern ni reorientar-la en un sentit més progressiu.

L'objectiu és, però, continuar lluitant per obrir el camí a una autèntica política de solidaritat, l'única que avui apareix capaç de crear ocupació en aquest país, i una via és traslladar els elements d'aquesta política a l'acció sindical quotidiana i a la negociació col·lectiva, tot mobilitzant els treballadors entorn de reivindicacions concretes, de la forma més àmplia i unitària possible.



# PER L'OCUPACIÓ COMUNITÀRIA

**Accions convocades per CCOO i UGT amb el suport de la Federació de Municipis**

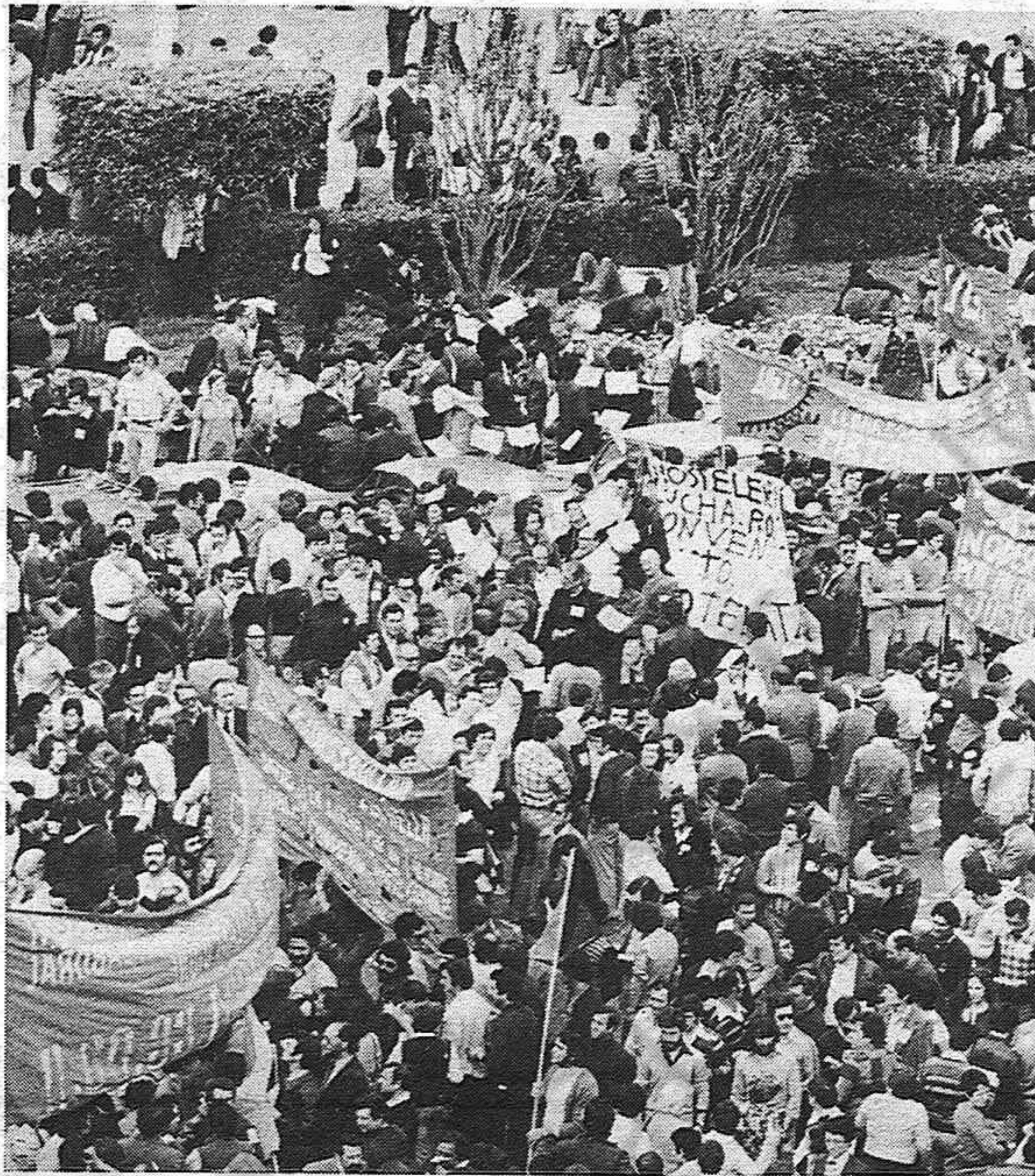
Al míting final de la manifestació de l'1 de Maig d'enguany, en Josep Lluís López Bulla en nom de la CONC va fer públiques les propostes de CCOO entorn de la crisi i l'atur en un document titulat *Pla de mesures immediates*.

Aquest document, que és una proposta envers la societat catalana, té dos aspectes bàsics. En primer lloc un conjunt de propostes immediates per fer front a l'atur, com per exemple l'ocupació comunitària, i en segon lloc les propostes estratègiques que CCOO proposa per contribuir al redreçament de la situació del nostre país, com és la necessitat d'una política industrial progressista.

És evident que la idea de la CONC de fer un conjunt de propostes per a la societat catalana ha estat ben acollida. El sindicat, a més d'un instrument eficaç per a la defensa dels interessos dels treballadors, ofereix propostes que poden servir per a tots els qui puguin estar interessats a sortir de la crisi econòmica.

És evident també que les propostes del sindicat de CCOO han arribat a una superior concreció amb l'acord amb la UGT de Catalunya d'elaborar un document: *Bases per a l'ocupació i la reindustrialització de Catalunya*. Cal veure el document conjunt com una voluntat coincident d'ambdós sindicats d'oferir una proposta contra la política social i econòmica de la dreta, que avui, a través del Consell Executiu, fa el govern de Convergència i Unió amb el suport i la col·laboració d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els sindicats hem après des de fa molt temps que les coses només canvien si a les alternatives s'hi afegeix l'acció social per aconseguir-les. Acció social que cal desenvolupar de forma permanent, davant tots els problemes que es presenten, per petits que siguin. És indubtable que la influència continuada i *in crescendo* de les CCOO de Catalunya respon a aquesta presència permanent davant els petits problemes. Però a vegades és necessari plantejar-se accions de



més importància, i la situació que pretén plantejar el govern de la Generalitat entorn dels fons d'ocupació comunitària és una d'aquestes ocasions en què cal la unificació de les accions individualitzades i disperses.

Segons portaveus del Consell Executiu, el pressupost del 1984, que encara no ha estat discutit pel Parlament de Catalunya, pretén ser de pròrroga. Es pretén prorrogar les partides de caràcter permanent i suprimir moltes de les partides considerades de caràcter anual. L'ocupació comunitària és una d'aquestes partides que té aquest caràcter, quan, com és sabut, existeixen aquestes partides tant a l'any 1982 com al 1983.

Del pressupost del 1983, més de set mil cinc-cents treballadors sense feina i sense subsidi se'n van beneficiar; enguany, quan la xifra d'atur és encara més alta, volen ser capaços de fer un pressupost sense partides per a l'ocupació comunitària.

Dels diners per a l'ocupació comunitària, no sols se n'han beneficiat milers de treballadors, sinó que, per les obres utilitzades i canalitzades pels ajun-

taments, s'han pogut fer obres socials importants, així com millorar la qualitat urbanística. Potser també és interès del Consell Executiu posar més dificultats als ajuntaments que ja tenen greus problemes en els seus fons econòmics.

D'això neix l'acord unitari de CCOO i UGT de Catalunya de fer en els propers dies un conjunt d'accions per a la defensa dels fons d'ocupació comunitària i per fer que al pressupost del 1984 hi hagi almenys els mateixos 5.000 milions de pessetes que hi havia el 1983.

Aquesta proposta ja ha estat ben acollida pels ajuntaments, en especial per la Federació de Municipis, que donarà suport a les accions d'ambdós sindicats i, en especial, a la manifestació que es farà el dia 31 d'octubre i que acabarà davant el Palau de la Generalitat.

És doncs, aquesta, una acció important, de l'èxit de la qual depenen moltes coses i, en especial, el treball de moltes famílies. Cal que tots hi participem.

SEBASTIÀ VIVES

## breus

**Davant el tancament de CECSA**

De molt greu cal qualificar el tancament de la fàbrica de televisors CECSA, fabricant d'Emerson i Kolster. Tancament que significa la destrucció de 361 llocs de treball i la destrucció d'una indústria de caràcter nacional amb tecnologia pròpia. CECSA estava controlada majoritàriament per Corporació Industrial Catalana (CIC), de Pere Duran Farell.

**Set mil treballadors en atur han estat contractats mitjançant les partides del pressupost de la Generalitat destinades a ocupació comunitària**

CCOO considera que seria mot greu que en el pressupost de la Generalitat de l'any 84 no es mantinguin aquestes partides destinades a la contractació de treballadors en atur i sense subsidi. La proposta que fa CCOO és que per al 1984 es mantingui la mateixa quantitat —5.000 milions— per a l'any 1985 i que s'ampliïn a 15.000 milions per al 1986.

**Reunió CCOO-UGT-Foment del Treball**

El proppassat dia 3 d'octubre es va celebrar una reunió entre representacions d'UGT, CCOO i Foment del Treball per tal de fixar els temes de discussió que es tractaran en properes trobades.

D'entre els temes acordats a tractar entre la patronal catalana i les central sindicals destaquen: política d'ocupació, sobre els organismes amb representació sindical i patronal a constituir, les zones d'urgent reindustrialització...

**Eulàlia Vintró pregunta sobre la situació dels centres d'ensenyament mitjà**

Eulàlia Vintró ha presentat una interpe·llació al Consell Executiu sobre la situació dels centres d'ensenyament mitjà.

La diputada del PSUC assenyala la manca de previsió i de programació de la Conselleria d'Ensenyament i critica la improvisació amb què s'han intentat resoldre els problemes d'aquest començament de curs i que ara encara continuen.



**Palafrugell:  
acte en el 48  
aniversari  
del PSUC**



FOTO: PÉREZ MOLINOS

El Secretariat del Comitè Central del PSUC, després de valorar molt positivament l'acte de commemoració del 48 aniversari del PSUC celebrat el dia 21 de juliol a Palafrugell, al qual van assistir més de 1.300 militants i simpatitzants de les diferents comarques de Catalunya, ha acordat felicitar l'agrupació del PSUC de Palafrugell, el comitè intercomarcal i els militants de les comarques gironines que, amb el seu esforç i iniciativa, varen assegurar l'organització i l'èxit que ha suposat aquest acte com a tancament del curs polític i preparació moral per abordar, a la tornada de les vacances, la commemoració de l'Onze de Setembre, la Festa de Treball i les altres tasques del partit.

El «Suplement de TREBALL del Berguedà», publicat per l'agrupació del PSUC d'aquesta comarca, ha complert el seu primer aniversari. Reproduïm tot se-

guit uns articles del seu darrer número amb la voluntat de fer-nos ressò dels problemes que preocupen els treballadors berguedans.

**TREBALL del Berguedà**

**EL TÚNEL I L'EIX:  
CAL OBRIR ELS ULLS**

1. El túnel no es fa per comunicar millor el Berguedà i la Cerdanya. Això és demagògia, engany. El túnel i l'eix es fan per comunicar més directament l'àrea metropolitana de Barcelona amb la zona industrial i comercial de París-La Haia-Londres, segons els interessos del capitalisme europeu. De tot això potser que treurem algun benefici, però no necessàriament. Veiem sinó les Garrigues i els Monegros: una autopista hi passa, però, ¿quin benefici n'han tret?

2. Amb una visió nacional, pensant en els dèficits i desequilibris comarcals, ¿l'eix i el túnel resolen el problema prioritari de comunicacions de Catalunya? El govern d'UCD va fer la concessió del túnel a una empresa privada i el Consell Executiu de CiU fa l'eix per tal que el túnel sigui rendible. El procés més nacional i racional hauria estat fer un pla territorial i un pla de carreteres, decidir les prioritats i actuar en conseqüència segons els interessos generals (¿per què començar pel túnel i no per l'eix pirinenc o per l'eix transversal, per exemple?). En canvi es segueix la política dels fets consumats segons interessos privats.

Personalment i des del punt de vista berguedà espero, o més aviat desitjo, que el túnel i l'eix contribueixin a fer progressar la nostra comarca. Però, deixant de banda els egoismes personals i comarcals, el procés seguit per a decidir i fer aquestes obres no ha estat ni racional ni democràtic ni d'inspiració nacional i dubto que si-

gui la gran obra pública que avui necessitava, prioritàriament, Catalunya.

JOSEP TUSONS VALLS

**AGONIA I MORT  
DE LES COLÒNIES  
TÈXTILS**

Fa cent anys aproximadament va començar a la vora del nostre Llobregat la implantació de tota una colla força important d'indústries tèxtils basant-se en un pilot d'avantatges que permetia als empresaris treure uns beneficis molt profitosos per omplir les seves arques i poder augmentar els seus béns privats.

Els avantatges podien ser en aquells moments, per exemple, l'aprofitament del cabdal del riu per fer energia, la poca conflictivitat del personal, tenir muntat al costat de la fàbrica tot el necessari perquè el treballador es trobés lligat a l'AMO dintre i fora de la seva feina com podia ser la vivenda gratuïta, l'escola pels infants, l'església, l'hortet, el bar, el cinema, etcètera, el que feia que semblés un autèntic «búnker». L'amo només tenia feina per retirar els beneficis.

I pensant només en els seus beneficis es van oblidar del tot que tenien unes màquines que amb els anys anaven fent-se velles i per tant començaren a donar menys.

I aquí comença el final de la història: estructura inadequada de la fàbrica, les màquines reneixen poc, la qualitat és dolenta, els salaris es comencen a moure i d'aquesta manera es perd el fil de la competitivitat.

I per això no és gens d'estranyar que comenci la marxa enrera de tota aquesta cadena: peta Colònia Manén, Crevi i Catar, Colònia Rosal, Texcosa, Viladomiu, SA, Manufactures Pons i l'última, de moment, és Manufactures Viladomiu, SA, amb una suspensió de pagaments que deixa l'empresa en molt dolenta situació per tirar endavant i dubto molt que ara, precipitadament, sense voler disposar d'un duro, corregeixi un defecte de fa molts anys, i que rebrem la patacada els treballadors com ja ens tenen acostumats.

Aleshores, jo em pregunto, això són empresaris?

RAMON MUIXI

**¿QUÈ PASSA  
A CARBONS DE BERGA?**

La situació creada per les inundacions de l'any 1982 va suposar la suspensió de contractes de treball per a molts miners i la paralització de l'activitat laboral a l'interior de la mina durant molt de temps.

Per paliar aquesta situació, i amb algun sacrifici per part dels treballadors, es va negociar amb l'empresa un pla de viabilitat per a la mina.

Aquest pla de viabilitat no va bastar, ja que el 1983 es va modificar la fórmula que fixa el preu del carbó.

Ara, amb la modificació, se suprimeix el fons amb què es compensava la major inversió i el major nombre de treballadors de la mina. En desaparèixer aquest fons es dona priori-

tat indirectament a l'explotació a cel obert i es castiga —també indirectament— l'explotació a a la mina. Aquesta modificació comporta per a Carbons de Berga deixar d'ingressar dos-cents milions de pessetes.

Els sindicats de CCOO i UGT han mantingut entrevistes amb els consellers d'Indústria i Treball de la Generalitat, senyors Hortalà i Badia respectivament, sense que fins ara s'hagin obtingut resultats satisfactoris.

Un altre factor que pot ser negatiu per als miners de la conca és l'engegada de la central nuclear d'Ascó I, que col·loca la tèrmica de Cercs en un segon pla i allunya molt més la possibilitat de la construcció d'una segona fase de la tèrmica.

Tot i que no hi hagi res en concret, als qui depenem de la mina ens omple d'inquietud el dubte permanent sobre la viabilitat de l'empresa, i no se li escapa a ningú que els efectes d'una possible paralització de l'explotació serien catastròfics per a tota la comarca.

Atesa la seva transcendència, ningú no ha d'estalviar esforços per trobar sortides satisfactòries a aquesta crisi. En aquesta via constructiva sollicitem al Parlament l'elaboració d'un pla energètic català, amb el qual es dissiparien molts dubtes.

Pensem que amb una voluntat superadora, amb la producció actual i les bones perspectives del jaciment, aquesta mina es troba en condicions de superar la difícil situació actual.

JOSÉ A. HERNÁNDEZ VINAGRE



## El PSUC a Montornès

Montornès del Vallès, com molts altres pobles, sempre va tenir un creixement demogràfic gradual fins arribar als anys seixanta. A partir d'aquell moment, el nombre d'habitants va anar augmentant progressivament fins a arribar a un increment, els anys setanta, d'un 532'92 per cent. La població va passar de 1.391 habitants, l'any 1960, als 7.413 de l'any 1970, i als 10.320 l'any 1984.

La causa n'és la proximitat a Barcelona (divuit quilòmetres) i el gran boom industrial espanyol dels anys setanta. Montornès va esdevenir un centre industrial de la comarca del Vallès Oriental. La indústria i el comerç gairebé anul·len l'agricultura completament.

A partir dels anys seixanta comença l'especulació del sòl i apareixen les vagues obreres i les reivindicacions ciutadanes per millorar les condicions de vida i per un poble millor. Són, però, aquests anys, els que marcaran un canvi radical en l'estructuració productiva del nostre poble. En aprovar-se el polígon industrial Riera Marsà, la transformació és immensa. Neix un barri de nova planta que, per raons patronals, ideològiques i de classe social, se situa en una zona separada del casc urbà.

D'ençà de la creació d'aquest polígon, que el promotor Riera Marsà deixà tot abandonat, amb uns habitatges de quaranta metres quadrats, de mala qualitat, amb problemes d'aigua, carrers sense asfaltar, sense enllumenat, etcètera, es començà a organitzar un grup de veïns, entre ells militants del PSUC, per lluitar i resoldre els problemes del barri.

I a partir s'aquí s'inicia la lluita, en què participa gairebé la majoria del poble, per assolir la urbanització, escoles, subsanar la manca de mestres, sempre amb la participació de destacats militants del PSUC de Montornès.

Com a conseqüència d'aquest treball, el PSUC comença la vida local el 1977 com a organització política consolidada, i organitza activitats culturals i polítiques, com la *Primera setmana del PSUC* el 1978...

Aquesta incidència del partit també es manifesta en la important presència de militants del PSUC dins la unió local de CCOO, tant a la base com als seus òrgans de direcció, i la col·laboració amb les vagues obreres d'Starlux, Contadores, Armco, FOCASA, etcètera.

A conseqüència dels treballs desenvolupats en el si de les entitats locals, la voluntat popular dels veïns de Montornès del Vallès —expressada a les eleccions municipals del 3 d'abril del 1979— atorgarà el govern del municipi al Partit Socialista Unificat de Catalunya, cosa que suposarà un canvi important en la política local del PSUC, que deixa de ser el primer partit de l'oposició per assumir la gran responsabilitat de govern municipal. En aquests quatre anys va ser important l'esforç realitzat pels nostres companys regidors i ha estat positiu el balanç de les realitzacions que han dut a terme seguint la línia del nostre programa electoral.

La gran tasca fins ara es resumeix en un treball de reforma de l'aparell administratiu per adaptar-lo a les necessitats del nou esquema polític, del funcionament de l'administració, així com el sanejament de l'economia del municipi.

Cal tenir present també la deterioració provocada per l'ajuntament anterior i el plantejament d'un programa de realitzacions concretes com: l'execució del pla general d'ordenació urbana, amb l'objectiu d'ordenar urbanísticament la població; l'execució del projecte d'urbanització del polígon Riera Marsà; la construcció d'un col·legi d'EGB amb capacitat per a setze aules, i d'un institut de BUP; la creació d'un centre de salut; el foment de la cultura popular, amb la creació d'un casal de cultura, una emissora de ràdio, un pavelló esportiu i una pista d'atletisme.

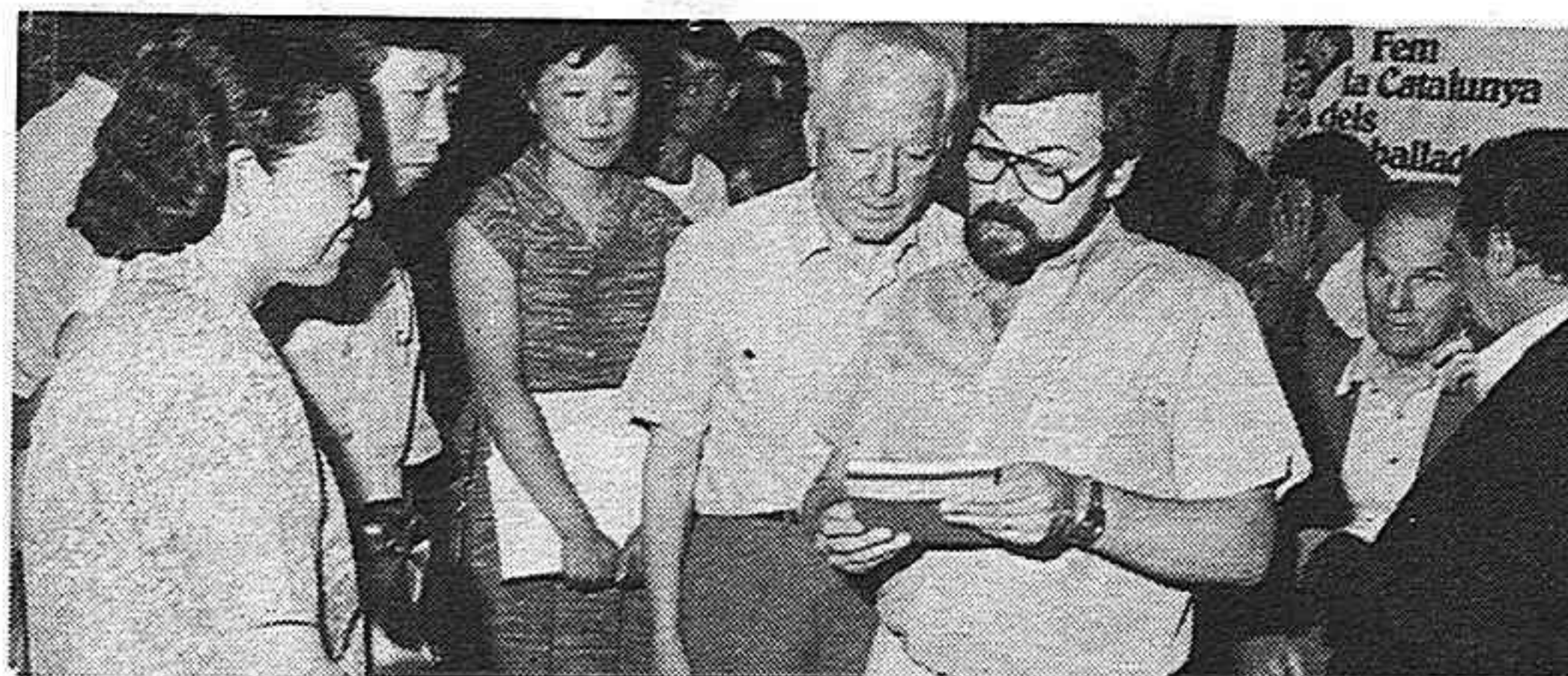
La voluntat popular de Montornès es torna a repetir a les eleccions municipals de maig del 1983, on, altra volta, el PSUC obté la majoria absoluta.

Actualment, l'agrupació del PSUC de Montornès del Vallès compta amb seixanta militants, un comitè local de deu membres i militants i simpatitzants que treballen a les entitats locals i que, sens dubte, fan que el PSUC de Montornès sigui una força organitzada i consolidada.

Té un local de vuitanta metres quadrats que permet organitzar xerrades i reunions del ple de l'agrupació i del comitè local.

**MANUEL GONZÁLEZ**  
Responsable de política municipal del comitè local de Montornès del Vallès

## VISITA DELS COMPANYS XINESOS



Com ja va informar TREBALL fa un parell de setmanes, Alcanar fou un dels llocs visitats per la delegació del Partit Comunista de la Xina durant la seua estada a Catalunya; els acompanyaven, entre d'altres, el president i el secretari general del partit.

Per als militants comunistes canareus i de les comarques de migjorn, l'esdeveniment va tenir un caràcter excepcional: no cal dir que difícilment se'ns presenten oportunitats de mantenir un diàleg directe i informal amb militants comunistes estrangers, i més tractant-se d'un país tan allunyat físicament i cultural com la República Popular de la Xina.

Val la pena parar esment en la decidida defensa —molt ben acollida per tots, d'altra banda— que féu Li Shuzheng de la independència de cada partit comunista respecte dels altres. Desitjà també al PSUC tota mena

d'èxits a l'avenir, que falta ens fan.

Si bé és veritat que hom parlà amb Li Shuzheng, Zhou Li i Wang Linjin de temes com la problemàtica socio-econòmica; la distribució de la propietat rústica i la història d'Alcanar; la bellesa de la Mediterrània i la lluita contra la seua contaminació; l'estat de les relacions soviètico-xineses; l'estratègia eurocomunista... no resulta menys cert que, durant el dinar, també xerràrem pertinentment sobre l'abundosa varietat dels mariscos canareus —Gregori López Raimundo va dir-nos quelcom sobre els dàtils que fins ara ignoràvem— i vam aprendre-hi a brindar en xinès i a apreciar les miraculoses qualitats del bàlsam *tjing liang yu*.

Tot comptat, fou un trobament força interessant i profitós.

COMITÈ DE L'AGRUPACIÓ D'ALCANAR

## Pel trasllat a Barcelona de les despulles de Comorera

Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz s'han adreçat al president de la Generalitat per demanar-li que el Consell Executiu acordi el trasllat a Barcelona de les despulles de Joan Comorera. La carta comença així:

*«Joan Comorera Soler, secretari general del PSUC des de la seva fundació fins al 1949 i conseller de la Generalitat de Catalunya durant la II República i en el període de la guerra civil, fou detingut a Barcelona el 1954 i condemnat després per un consell de guerra a trenta anys de presó.*

*«Com molts d'altres presos polítics, fou enviat al penal de Burgos, on, mancat de l'atenció mèdica adequada, va morir l'any 1958, i va ser enterrat al cementiri d'aquella ciutat.»*

Després de resumir breument l'aportació de Comorera a la fundació del PSUC i al seu paper en la guerra, la carta acaba sol·licitant «que el Consell Executiu de la Generalitat acordi traslladar de Burgos a Barcelona les despulles de Joan Comorera i reire a la seva memòria l'homenatge que mereix.



*«El precedent del trasllat a Catalunya de les despulles del també ex-conseller de la Generalitat Ventura Gassol ens permet esperar que la nostra sol·licitud rebrà una acollida favorable. Atesa la dimensió política de Joan Comorera, entenem que correspon al Consell Executiu de la Generalitat adoptar aquesta decisió i dur-la a terme.»*



## EL NÚMERO EXTRAORDINARI DE «TREBALL» HA REBUT UNA GRAN ACOLLIDA



Una vegada venuts els primers sis mil exemplars, TREBALL us convida a continuar la difusió d'aquest número extraordinari, conscients que és un element important per enriquir el debat entorn del futur de l'esquerra i la nostra preparació del VII congrés.



El PSUC del Poblenou, amb motiu de la festa major, va aprofitar per muntar un estand per la pau a la Rambla (Foto: Pérez Molinos)

## AJUT PER A L'AMORTITZACIÓ DELS DEUTES ELECTORALS

### Saldo publicat a l'anterior TREBALL

Comitè comarcal del Garraf	10.500	Maria Záenz, agrupació Pubilla Cases (l'Hospitalet)	1.500
Agrupació Sarrià - Sant Gervasi	4.000	Gregoria i Eusebio, agrupació Pubilla Cases (l'Hospitalet)	3.000
Diego Pérez i Antonio Cerdà, Vilanova	12.000	Puerto i Perfecte, agrupació Pubilla Cases (l'Hospitalet)	5.000
J. Baldú, França	5.000	Francisco Cosano, agrupació Centre (Girona)	1.500
Carmen Abadia, Barcelona	1.500	Josep Lladó, agrupació Centre (Girona)	1.500
Josep Tomàs, Barcelona	1.500	Joaquim Trias, agrupació Centre (Girona)	1.500
Comitè de França nord	16.542	Josep Antonio Fernández, agrupació Centre (Girona)	1.500
Ramon Bardolet, Barcelona	2.500	Josep Lluís Álvarez, agrupació Centre (Girona)	1.500
Joaquim López Raimundo, Barcelona	10.000	Comitè intercomarcal de Girona	946.214
PSUC, Mèxic	85.000	Comitè local de Montgat (Maresme)	10.000
Un amic, agrupació de Bonavista (Tarragona)	1.000	Agrupació de Gràcia (Barcelona)	20.000
Francisco Capitán, agrupació de Bonavista (Tarragona)	200	Josep Gil, Terrassa	1.500
Francisco Marín Romero, agrupació de Bonavista (Tarragona)	1.000	Julia Jiménez, Terrassa	1.500
Rafael García Aguilera, agrupació de Bonavista (Tarragona)	500	Miquel Hidalgo, Terrassa	1.500
José Carlos Calvo, agrupació de Bonavista (Tarragona)	2.000	Conxi León, Castelldefels	2.000
Rafael Marín Fernández, agrupació de Bonavista (Tarragona)	500	Encarnació Pérez	1.500
Un amic, agrupació de Bonavista (Tarragona)	1.000	Agrupació de Cambrils (Baix Camp)	25.000
Un camarada, agrupació de Bonavista (Tarragona)	1.000	Pere Dolset Badia, Reus	1.500
Francisco Vilches, agrupació de Bonavista (Tarragona)	1.000	Mariano Martín Arribas, Reus	2.000
José García Sánchez, agrupació de Bonavista (Tarragona)	100	Josep Lis Martín, Reus	5.000
Antonio Santaella López, agrupació de Bonavista (Tarragona)	500	Juli Clavijo, Olot	3.456
Un amic	300	Angel Izquierdo, Lleida	3.520
Un amic de Suïssa	1.000	Un simpatitzant de la Florida - Pubilla Cases (l'Hospitalet)	500
Antonio Siva Rodríguez, agrupació de Bonavista (Tarragona)	1.000	Pedro Muñoz Martín, la Florida - Pubilla Cases (l'Hospitalet)	1.500
Francisco Medina González	1.000	Eduardo Brotón, la Florida - Pubilla Cases (l'Hospitalet)	2.000
Ciclos Arjona Gómez, agrupació de Bonavista (Tarragona)	1.000	Carolina Aguado, la Florida - Pubilla Cases (l'Hospitalet)	1.500
Manuel Silva Rodríguez, agrupació de Bonavista (Tarragona)	500	Antonio Moreda, la Florida - Pubilla Cases (l'Hospitalet)	1.000
Marcelino Muñoz, agrupació de Bonavista (Tarragona)	1.000	Carmen Díaz, la Florida - Pubilla Cases (l'Hospitalet)	1.500
José Arjona, agrupació de Bonavista (Tarragona)	1.000	Manuel Miranda, la Florida - Pubilla Cases (l'Hospitalet)	1.500
Ramon Osuna, agrupació de Bonavista (Tarragona)	1.000	Carmen Fernández, la Florida - Pubilla Cases (l'Hospitalet)	1.500
Juan Aragón, agrupació de Bonavista (Tarragona)	500	Indalecio Santamaría, Barcelona	3.000
Pep Illa, Mataró	1.500	Amàlia Abad (simpatitzant), Horta - Carmel	2.000
Pep Canal, Mataró	3.000	Albino Álvarez, Barcelona	15.000
Lucio Cornelio, agrupació del taxi (Barcelona)	1.500	U. T.	5.000
Joan Bas Carles, Tortosa	3.000	Joan Usano	3.000
A. Pérez, Barcelona	800	Diego Moreno	3.000
Pau Noi, Barcelona	5.000		
		TOTAL	3.185.683



# INICIATIVES SINDICALS PER LA PAU

En el marc de la campanya per la pau i la sortida de l'OTAN, el sindicat de CCOO desenvoluparà un seguit d'iniciatives pròpies, juntament amb el suport que presta a totes les convocatòries i accions unitàries.

Entre aquestes iniciatives hi ha l'organització d'unes *Jornades sobre moviment obrer, pau i desarmament*, que se celebraran els propers dies 15, 16, 17 i 18 d'octubre al saló d'actes de l'antiga AISS de Barcelona.

Les jornades tenen un caràcter de formació sindical i hi són convidats tots els quadres i delegats de CCOO.

Els temes que es tractaran seran: «Crisi econòmica i rearmament al món», «Pressupostos generals i despeses militars», «Indústria bèlica i reconversió industrial» i «Els treballadors i la lluita per la pau». Aquest darrer tema el desenvoluparà el secretari general de la CONC, Josep Lluís López Bulla.

Les ponències seran presentades per destacats especialistes en les diferents matèries, i posteriorment s'entrarà en debat.

D'altra banda, la CONC ha acordat impulsar, a partir d'aquest mes d'octubre, un procés de referèndums a les empreses i centres de treball a favor de la sortida d'Espanya de l'OTAN.

Els referèndums es convocaran de la forma més unitària possible, tot buscant-hi la participació del major nombre de treballadors.

Els temes que es plantejaran a consulta fan referència a la sortida d'Espanya de l'OTAN, el desmantellament de les bases americanes i la voluntat que l'Estat espanyol sigui neutral i treballi activament per la pau al món.

Amb aquestes iniciatives, el sindicat de CCOO contribueix, des de la seva pròpia especificitat i en el terreny que li és més propi, a la lluita per la pau, tot portant el debat a les empreses

i aprofundint en aspectes que afecten molt directament els treballadors, com ho són les repercussions socials que tenen

les despeses militars i la cursa d'armaments.

A. L.

Dilluns, 15 d'octubre: «Crisi econòmica i rearmament en el món»

Joaquim Nieto i Mariano Aguirre

Dimarts, 16 d'octubre: «Pressupostos generals i despeses militars»

Vicenç Fisas i Rafael Grasa

Dimecres, 17 d'octubre: «Indústria bèlica i reconversió industrial»

Arcadi Oliveres i Daniel Lacalle

Dijous, 18 d'octubre: «Els treballadors i la lluita per la pau»

Josep Lluís López Bulla

Les sessions començaran a dos quarts de cinc de la tarda, al local de l'antiga AISS, Via Laietana 16, Barcelona.

## «Per una política de solidaritat»

El Secretariat del Comitè de Barcelona del PSUC ha organitzat un nou cicle de conferències, sota el títol «Per una política de solidaritat», per tal de contribuir a fomentar el debat necessari per obrir vies de sortida a la crisi des de la perspectiva de l'esquerra.

Els debats són oberts a tothom.

Se celebraran al local del comitè de Barcelona del PSUC, carrer Santa Anna, 11, pral., a les 19,30 h.

### OCTUBRE

Dimarts dia 9: «Els acords econòmics i socials i la seva repercussió»; *Enric Moltó*. Responsable del gabinet tècnic del comitè de Barcelona del PSUC.

Dimarts dia 16: «La lluita sindical i la concertació»; *Josep Martí*. Responsable de tre-

ball i política sindical del comitè de Barcelona del PSUC.

Dimarts dia 23: «La política de solidaritat, una resposta des de l'esquerra a la crisi de l'estat assistencial»; *Matias Vives*. Diputat del PSUC al Parlament de Catalunya.

Dimarts dia 30: «Lluita contra l'atur. Significació d'un fons de solidaritat»; *Francisco Rodríguez*. Secretari d'organització de la CONC.

### NOVEMBRE

Dimarts dia 6: «Crisi industrial»; *Manolo Gómez Acosta*. Membre del Consell Nacional de la CONC i del Comitè Central del PSUC.

Dimarts dia 13: «La política de solidaritat política dels comunistes»; *Josep Maria Maymó*. Responsable polític del comitè de Barcelona del PSUC.

## breus

**Pel manteniment de les línies ferroviàries de Ripoll-La Tor de Carol i Lleida-La Pobla de Segur**

El diputat comunista i president del PSUC, Gregori López Raimundo, ha presentat una proposició no de llei al Congrés dels Diputats demanant el manteniment de les línies ferroviàries catalanes Lleida-La Pobla de Segur i Ripoll-La Tor de Carol.

El president del PSUC insta el govern perquè amb criteris de rendibilitat econòmica i social prengui les mesures necessàries.

### Sobre el joc del bingo

El grup parlamentari del PSUC va presentar una esmena al projecte de llei sobre el tribut del bingo demanant que es rebaixi el tipus tributari del 20 al 5% per tal d'equiparar aquest joc a la resta.

### Nous Horitzons

En el marc de la Festa de Treball van aparèixer els números 90 i 91 de «Nous Horitzons». Ambdós números estan dedicats a la reflexió sobre la **identitat comunista**. D'entre els articles publicats cal assenyalar **L'esquerra i els comunistes, avui**, d'Antoni Gutiérrez Díaz, **Algunes qüestions del comunisme català, i una mica d'Europa**, de J. L. López Bulla, **Debat atípic entre comunistes**, de Teresa Pàmies...

### Reunió conjunta JSC i JCC

El proppassat dia 2 d'octubre es van reunir dues delegacions de la JCC i la JSC. En el decurs de la reunió es van manifestar nombroses coincidències, tant en l'anàlisi com en les mesures que cal engegar des de les organitzacions juvenils.

En finalitzar la reunió es va redactar un comunicat amb els acords presos, entre els quals destaquen el **no a l'OTAN**, engegar una campanya **contra l'heroïna** i augmentar la col·laboració de les dues organitzacions en l'esfera de la política institucional, especialment per **millorar la política juvenil dels ajuntaments**.

Finalment, la JSC i la JCC han decidit continuar fent aquest tipus de reunions per tal de millorar la col·laboració entre ambdues organitzacions.



## CAMPANYA DE LA TARDOR: PACIFISTES EN MOVIMENT

La coordinadora de Catalunya de moviments pacifistes i antimilitaristes, coincidint amb la coordinadora estatal, ha marcat ja quin serà el contingut de les mobilitzacions d'aquesta tardor. Els lemes de la campanya són els mateixos de l'anterior: *Per un referèndum clar i ara per sortir de l'OTAN, Pel desmantellament de les bases estrangeres i Per un Estat espanyol neutral dins una Europa sense blocs i desnuclearitzada*. Els lemes no han canviat perquè tampoc no ho han fet les circumstàncies. Encara no hi ha data concreta de celebració del referèndum, i és clar que el govern ni tan sols es planteja la possibilitat que les bases nordamericanes deixin d'estar al nostre país. Fins i tot el president del govern mateix ens ve a dir que si sortim de l'OTAN les bases continuaran *in eternum*, i que si ens quedem a l'OTAN les bases podrien desaparèixer, però que plantejar les dues coses és del tot impossible. Pel que fa a un Estat espanyol neutral, Felipe González no para de recordar-nos la fidelitat del govern espanyol envers els països amics o aliats i el fet que l'Estat espanyol està compromès en la defensa de l'Europa occidental i dels seus «valors morals». També es fa servir molt l'argument que diu que «Espanya ha d'europèitzar-se», amb el sentit que ha de ser a l'OTAN. Sembla que és clar que aquest govern no té cap interès perquè siguem neutrals. Lògicament, tampoc no es defineix pel que fa a una Europa sense blocs. No es pot entendre de cap manera com és possible lluitar per la pau i estar en contra de la lògica dels blocs i voler mantenir-nos a

l'OTAN. O no posar en qüestió les bases nordamericanes. I pel que fa a la desnuclearització europea, Felipe González ja va dir que «comprenia la decisió d'instalar els *Pershing II* i els míssils de creuer» i que s'hi solidaritzava.

Tenint present això, no s'entén com es pot dir que «Espanya és el paradís dels pacifistes».

¿Com pensa aconseguir aquestes reivindicacions el moviment pacifista espanyol? Doncs a partir d'un treball constant, de formigueta, els dies de cada dia, i a partir d'unes mobilitzacions puntuals que aglutinin els esforços de tots.

La *Setmana per la Pau i el Desarmament* se celebra, com cada any —i impulsada per l'ONU—, del 22 al 28 d'octubre.

Enguany, el dia 26 es farà a Barcelona una manifestació convocada per tots els grups pacifistes, tant pel *Comitè Català d'Acció per la Pau i el Desarmament* com per la *Coordinadora per la desmilitarització i la desnuclearització totals*. Aquesta convocatòria conjunta és un pas molt important, ja que l'any passat les crides es van fer per separat. És molt, molt important, que aquesta manifestació sigui un gran èxit de participació. Tots els qui vam ser a la cadena humana hem de fer els possibles per tornar-hi i perquè tothom conegui aquesta convocatòria.

A més a més, la coordinadora ha decidit impulsar una campanya de celebració de referèndums po-

pulars a barris, fàbriques, centres d'estudi, etcètera.

Coincidint amb això, la unió local de Comissions Obreres ha decidit començar a celebrar aquests referèndums a empreses a partir del dia 23. És molt important que tots els militants del PSUC impulsin aquests referèndums i creïn comissions per la pau allà on sigui possible, i que aquestes comissions es coordinin amb les que ja existeixen als barris. Els dies 15, 16, 17 i 18 d'octubre, la CONC ce-

lebrarà unes jornades de discussió, en què és previst tractar els temes de «cursa d'armaments i crisi econòmica», «despeses militars i pressupostos generals», «reconversió industrial i indústria bèl·lica», «moviment obrer i lluita per la pau».

Esperem que, a partir de tot això, la presència del moviment obrer dins la lluita per la pau sigui la que realment li correspon.

SALVADOR LARA NAVARRO

### MESA CATALANA PEL REFERÈNDUM SOBRE L'OTAN

Divendres passat, 28 de setembre, als locals de Justícia i Pau de Barcelona es va celebrar una reunió de persones de diferents sectors socials i polítics per tal de crear la mesa catalana per a la celebració del referèndum sobre l'OTAN.

La convocatòria, feta pels diputats catalans al Congrés de Madrid, Gregori López Raimundo i Francesc Vicens —tots dos membres de la *Mesa pel Referèndum sobre l'OTAN*, creada no fa gaire a Madrid—, va trobar una acollida favorable en medis obrers, professionals, intel·lectuals, polítics i religiosos, que foren presents a l'acte i participaren en el debat.

Després de les explicacions inicials de Gregori López Raimundo i Francesc Vicens per explicar els objectius de la mesa constituïda a Madrid i la necessitat de crear meses pel referèndum sobre l'OTAN a les diferents comunitats autònomes, i en particular a Catalunya, els participants van donar el suport més complet als tres punts definits per la crida de les *Meses pel Referèndum sobre l'OTAN*:

1. Que de forma immediata es convoqui i celebri el referèndum.
2. Que la pregunta es ceneixi amb precisió i exclusivitat a les dues respostes possibles sobre la pertinença a l'OTAN: «sí» o «no», sense vincular-la a altres decisions de política exterior o de defensa.
3. Que el govern mateix, tal com es va prometre a la campanya electoral, acati el resultat de la consulta, sigui el que en sigui, i compleixi la voluntat que s'expressi majoritàriament.

Sobre aquest acord es va elegir la mesa catalana, integrada fins ara per Pere Portabella com a president; Albert Alay, diputat al Parlament de Catalunya; Angel Alcázar, de l'HOAC; Eduard Alonso, alcalde socialista de Sant Joan Despí; Antoni M. Badia i Margarit, rector de la Universitat de Barcelona; Josep Benet, ex-senador i president de l'Associació d'Amics de les Nacions Unides; Moisès Broggi, president de la Reial Acadèmia de Medicina i del Comitè Català per la Pau i el Desarmament; Francesc Candel, escriptor i ex-senador; Santiago Dexeus, científic i candidat a senador pel CDS; Ricard Fernández, dirigent juvenil; Joan Gomis, president de Justícia i Pau; Francesc Noguero, secretari de l'Organització per a les Nacions Unides i del Comitè per la Pau; Miquel Núñez, ex-diputat i membre del Comitè Executiu del PSUC; Arcadi Oliveres, de Pax Christi; Agustí Osset, dirigent de la CNT; Josep Ribera, del CIDOP; Antoni de Senillosa, ex-diputat; Felip Solé Sabarís, ex-senador i dirigent de l'Entesa de l'Esquerra Catalana; Pere Vilanova, periodista especialitzat en política internacional, i Sebastià Vives, de l'executiva de la CONC.

Aquesta composició provisional de la *Mesa Catalana pel Referèndum sobre l'OTAN* va quedar oberta a altres incorporacions.

Igualment, es va acordar elaborar una crida dirigida a l'opinió pública catalana, a les institucions i personalitats, així com celebrar una conferència de premsa.

Aviat es decidirà un pla d'acció per al proper període.

MIQUEL NÚÑEZ





## CAP AL VII CONGRÈS

El nostre PSUC ha d'afrontar, la primavera que ve, la prova del seu VII congrés. I en dic prova perquè s'hi ventilarà, al meu parer, el futur del partit. Si dels debats en sortíssim anquilosats en la rutina, aquest partit no tindria res per esperar. Jo aposto per l'esperança que serem capaços de construir/reconstruir un partit obert a la nostra societat, eliminant els tics que tant de mal li han fet. Per resumir-me de manera gràfica, un partit com més semblant millor al PCI.

Sóc prou vell per saber que l'ideal es persegueix però que no s'hi arriba. Sé de les petiteses de què som capaços homes i dones. Conec força la nostra història com a poble i com a Estat —i també com a partit— per ignorar el paper nefast que hi han jugat els personalismes i els afanys de protagonisme. Sé de les tendències centrípètes de la nostra societat. De la dificultat que tenim com a poble per superar l'enveja i la nostra inclinació a jugar *al pim-pam-pum* amb qualsevol que destaquï en el terreny que sigui. Però ja fa molts anys que hauria abandonat qualsevol militància si no considerés també que som capaços de canviar, si no hagués trobat entre les bases del partit tants i tants exemples d'abnegació i des-

prendiment personal, d'entrega a la lluita per una societat millor.

No es tracta, doncs, només d'un acte de voluntarisme, raonables dosis del qual sempre caldran, sinó d'una base objectiva de reflexió esperançada.

Necessitem aquest tipus de partit. Fa anys ho afirmava en una carta oberta als meus companys —que no va servir de res, per descomptat— i ho continuo afirmant avui. Però aquest tipus de partit que gairebé teníem, i que l'estultícia i la intransigència menaren al desastre, exigeix dels seus militants —i sobretot de la seva direcció— una actitud *nova*, amurada d'un elevat grau de moralitat pública i ciutadana, d'abnegació i desprendiment personal, que aporti els elements ètics que la societat reclama, tot i que no sempre sembli plantejar-s'ho. No podem pensar en la creació del gran partit de masses, capaç d'arrossegar la societat a la seva transformació, si no apareixem davant la nostra joventut, davant el poble, com a gent diferent, com a polítics que no som com els altres.

No es tracta pas de tornar a la *contrasocietat*; ben al contrari: es tracta d'immergir-se en aquesta societat, però amb la nostra iden-

titat ben clara, que és clar que no passa ni pel pur simbolisme eclèctic ni per la frase altisonant però buida de contingut, sinó que és el fruit d'una convicció pregonada i d'una capacitat per fer avançar les coses cada dia al costat d'aquells que vegin en nosaltres un exemple.

La injustícia radical de la societat capitalista, els perills reals de guerra, la necessitat social d'un altre tipus de concepte de la vida, són la base objectiva que exigeix l'existència d'un motor que faci possibles els canvis. Aquest motor ha de ser el nostre partit. Però només ho serà si apareixem de debò davant d'aquesta societat com a gent capaç de fer la indispensable autocrítica, amb la capacitat necessària per a la generositat davant els companys que no estan d'acord amb tot, per no pretendre el protagonisme personal per sobre dels interessos del partit —o de la institució en què treballem—, sigui quina en sigui l'indole.

En un mot, i perquè se m'entengui tot: o deixem d'aparèixer davant el nostre poble com a gent que sempre es baralla, que s'irrita mútuament amb millors o pitjors arts, o no serem capaços de guanyar-nos-en la confiança.

Sincerament, no crec que es tracti tant d'elaborar sofisticats programes que pocs llegeixen, com d'oferir una imatge de coherència i de capacitat d'acció. L'eterna contradicció de l'esquerra, massa vegades presonera dels seus dogmes o de situacions conjunturals que elevem a categoria de principis pels quals estem disposats a morir... fins que els superem, ha d'obrir el pas al debat serè, tan ple de continguts com es vulgui, però tocant bé de peus a terra. La utopia, necessària, no ens ha de fer allunyar de la realitat si de debò volem transformar-la.

No demano unanimitats fictícies, sinó menys mala bava. No demano abdicacions aberrants de les idees, sinó la voluntat sincera de síntesi. I em sento amb autoritat moral per demanar a tots menys fanfarroneria i més humilitat quan es discuteix i s'actua, i pensar que al nostre partit i al nostre poble també se'ls pot servir des de la base.

Si així ho fem, el VII congrés ens situarà a punt per a una nova arrencada que Catalunya necessita.

R. BLASCO

## OBJECTIU FONAMENTAL: NO DEFRAUDAR!

Consultats dos diccionaris, trobo dues definicions ben semblants: Defraudar: *Privar algú, amb abús de la seva confiança o amb infidelitat a les obligacions pròpies, del que de dret li correspon.*

Si tots coincidim a dir que hi ha un espai polític per al PSUC i que són milers d'homes i dones de Catalunya els qui esperen que siguem dignes de la confiança que ens atorguen, no podem tenir cap dubte que l'objectiu fonamental del VII congrés ha d'ésser no defraudar-los.

Perquè ja el tenim convocat, el VII congrés. D'aquí sis mesos ja l'hauré celebrat i, si recordem el IV, el V i el VI, podem fer-nos una imatge de quines seran les valoracions que d'aquí sis mesos farem del que haurà estat el VII: per uns de satisfacció, perquè en les seves propostes polítiques i en els noms per als càrrecs hauran obtingut l'aprovació de la majoria dels delegats. Per altres de decepció, car les seves formulacions també polítiques i els seus proposats noms no hauran aconseguit l'aprovació volguda.

¿Quines actituds es manifestaran aleshores en el si del partit? ¿I dins el conjunt de la societat catalana, principalment entre els treballadors? En aquells moments es quan tindrà més valor que ens imposem el deure de no defraudar-los. Caldrà que deixem de banda els sentiments personals i fem pinya a l'entorn de les formulacions polítiques i dels dirigents que el VII congrés hagi donat al partit. *Perquè el primer que exigeixen aquells militants, aquells treballadors i el conjunt de la societat catalana, és la unitat interna del PSUC i l'acció conjunta de tots els seus organismes i dirigents.*

Naturalment, cal que des d'ara, amb sis mesos de temps per fer-ho, per part de tots s'enfoqui amb aquest esperit la preparació del congrés, l'elaboració dels documents, el reglament i les eleccions dels delegats, respectant i respondint les àmplies i diverses inquietuds que sent el partit avui. L'actual direcció té una gran responsabilitat per crear a tots els nivells les condicions perquè així sigui.

Després, al congrés mateix, assegurar la renovació i actualització de les posicions polítiques i efectuar els canvis i incorporacions que calgui als òrgans de direcció. Però un cop això fet, per afavorir la recuperació orgànica del PSUC i el creixement de la seva influència en el si de la societat catalana, allò principal és que, després del VII congrés, donem i tinguem una imatge i una realitat clara d'unitat política i orgànica. Una unitat «a la italiana».

Podem no encertar del tot en la justesa dels nostres plantejaments polítics. Fins i tot és possible que siguin incomplets. A més, en política és molt difícil aconseguir aplicar un programa en la seva totalitat, al 100 per cent. Però no serà el mateix, tant per a nosaltres com per als qui ens observen, jutgen i voten, que ho intentem dividits o mancats per enfrontaments, o, al revés, units en un esforç conjunt de tots els militants, organismes i dirigents.

No! No espero un congrés idíl·lic, fat, sense discrepàncies, com de jocs florals. Al contrari, dema-

no que abans, en la seva preparació i en ell mateix, s'exposin i es defensin amb la més insistent força totes les opinions. Que no es quedi res al pap de ningú. Però prego que això es faci de bona fe, sense reserves per l'esdevenidor, sense condicions per, si no s'accepta una o altra actitud, després desentendre's de participar en activitats del partit. Caldrà que tots ens comprometem a aplicar els acords que hagi decidit el VII congrés. És hora ja de deixar al racó dels mals endreços els mutus ressentiments per actituds tingudes entre els IV, V i VI congressos, per enfrontaments personals i per discrepàncies passades, per edicions de llibres, per costellades, etcètera.

Sols amb aquest esperit de superació individual i aplicant-nos en el respecte entre nosaltres, però també en la discussió crua i sincera, sols així no defraudarem els qui esperen tant del nostre PSUC.

Sincerament, crido a tots a fer-ho possible.

N. FIGUEROLA  
«VÍCTOR»



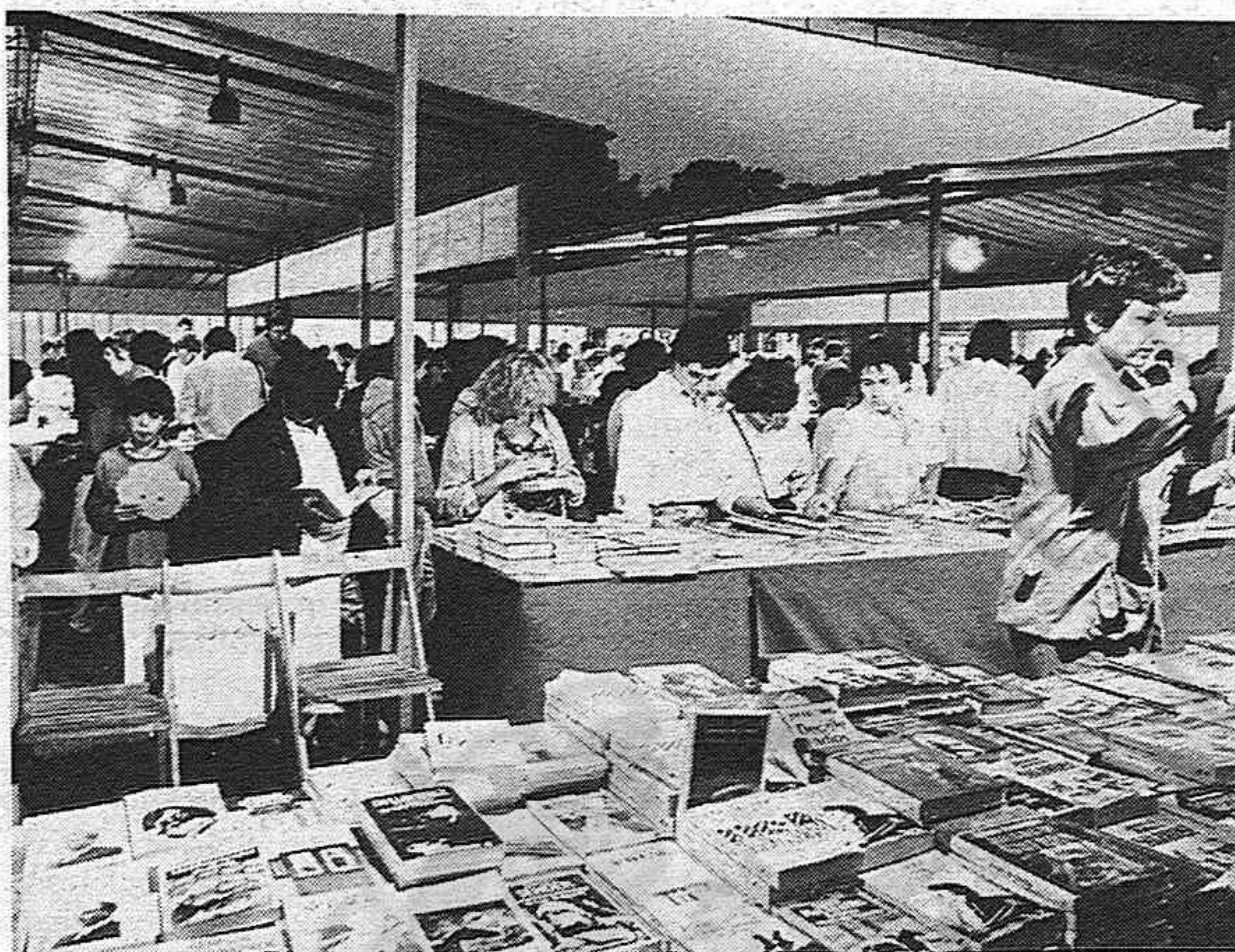
# La Festa



*La mesa del míting  
(Foto: Pérez Molinos)*



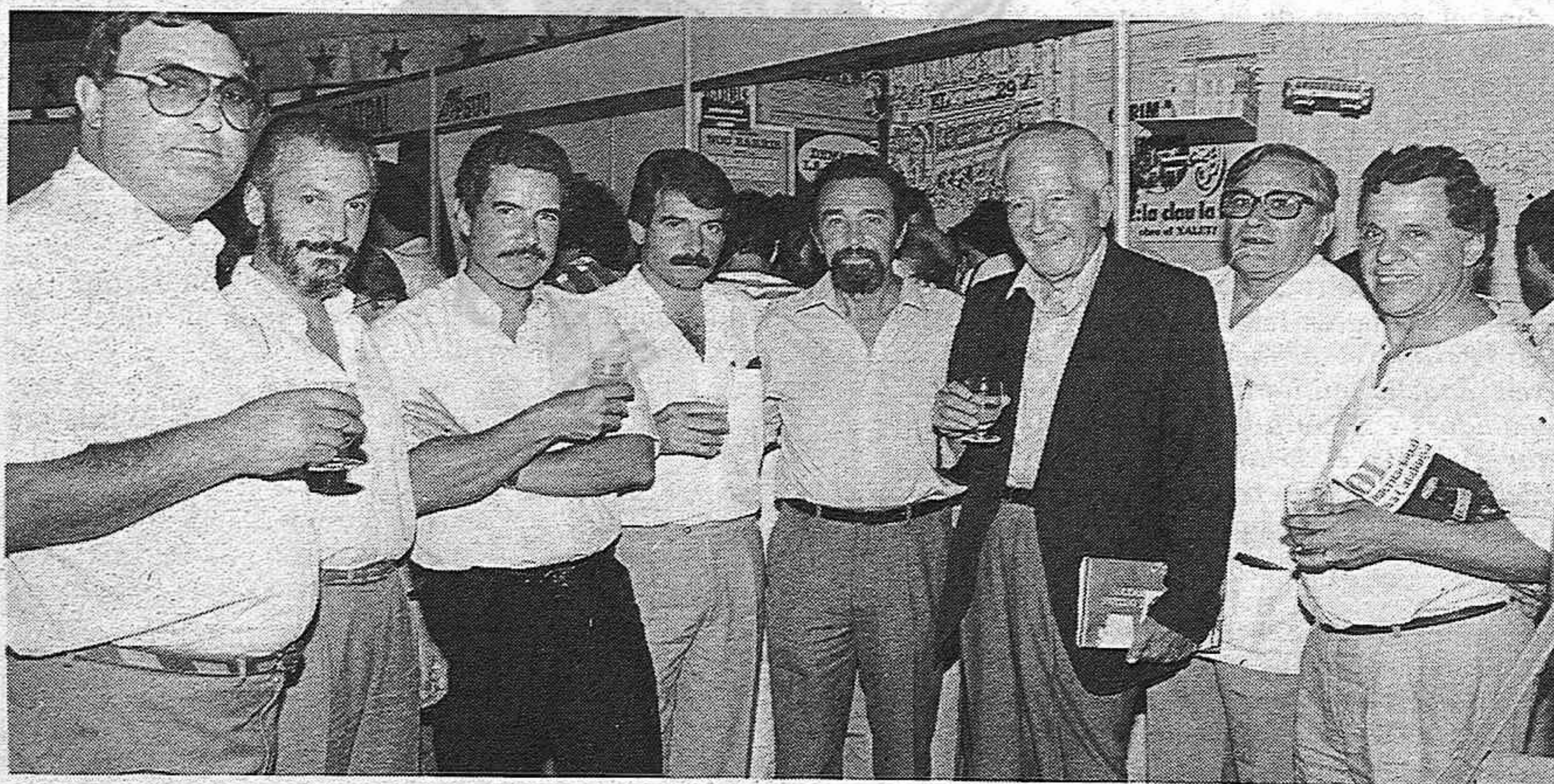
*Els estands de solidaritat internacional  
(Foto: Pérez Molinos)*



*El llibre, present a «La Festa»  
(Foto: Fric Armangué)*



*Ana Belén i Victor Manuel, a la roda de premsa que van oferir  
(Foto: Fric Armangué)*



*Recepció del Comitè Central  
amb l'aperitiu ofert per Ricard.  
A la foto, tres representants  
de Ricard amb membres  
de la direcció del partit  
(Foto: Pérez Molinos)*

# RICARD

*a La Festa*



## ELS MILLORS ESTANDS

La comissió encarregada de designar la millor contribució a la Festa ha acordat publicar la declaració següent:

Com els anys anteriors, els factors considerats per la comissió per designar la millor participació han estat: estètica de l'estand, continguts, animació, participació, venda de bons i resultats econòmics.

Valorant el conjunt d'aquests factors, hem concedit el **primer lloc**, «ex aequo», a les organitza-

cions de **Badalona** i el **Vallès Occidental**.

Alhora, considerem just ressaltar que la quasi totalitat de les organitzacions registren progressos en relació amb els anys anteriors, en especial les següents:

**Santa Coloma:** pels seus resultats econòmics (stand i venda de bons).

**Tarragona:** pel contingut polític i l'originalitat de la seva exposició de dibuixos animats i so-

bre el perill de guerra per a les comarques tarragonines.

**Comitè de Barcelona:** per l'animació.

**L'Hospitalet i el Baix Llobregat:** pel confort i la qualitat del restaurant.

**Metall:** per l'èxit assolit entre els nens i els joves amb els ordinadors.

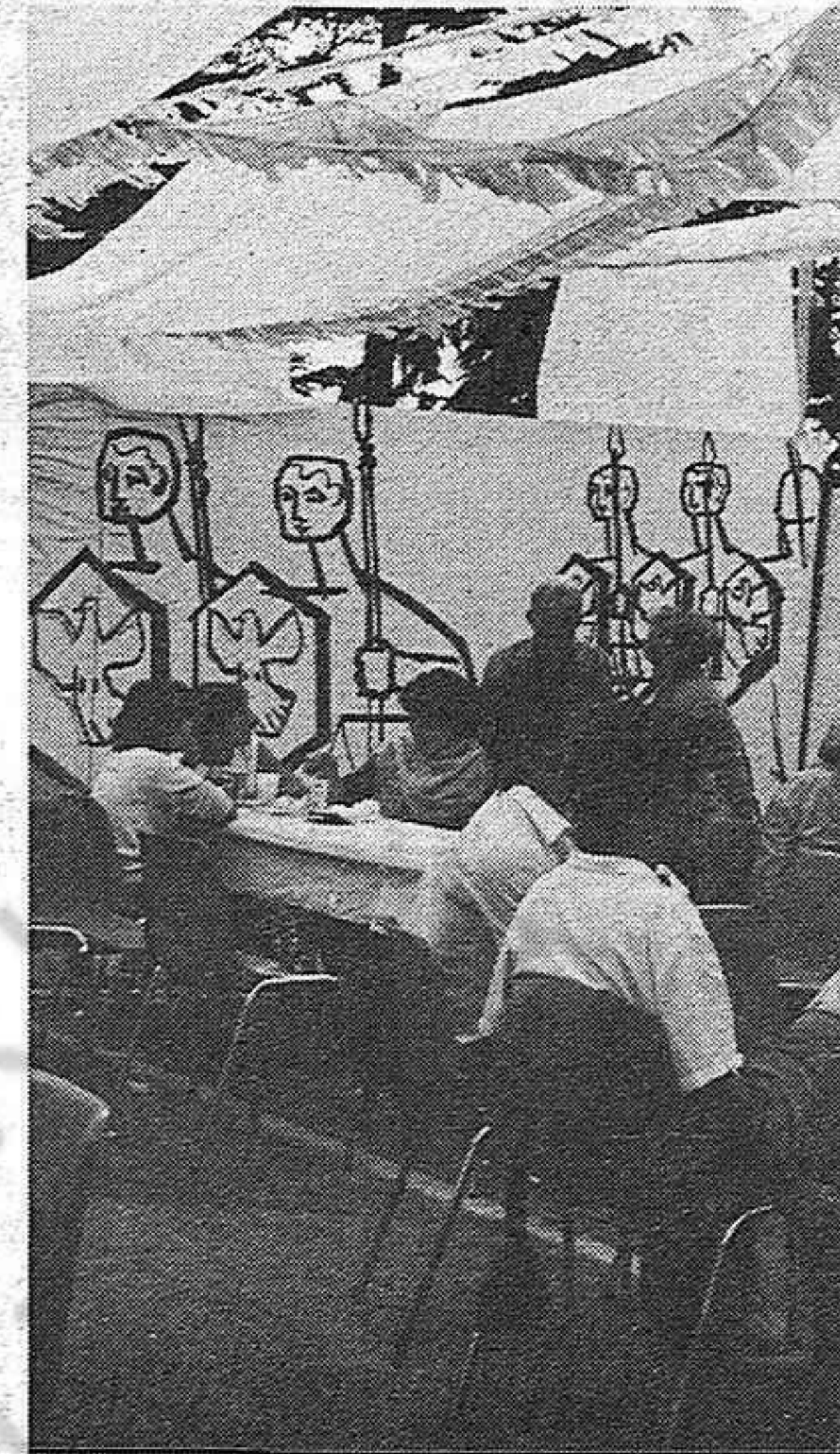
**Guinardó-Parc de les Aigües i Alt Pirineu:** pels resultats econòmics relatius a l'estand.

**Lleida i Nou Barris:** per l'esforç col·lectiu i els progressos en relació amb l'any passat.

D'altres organitzacions mereixerien també ser mencionades per la seva contribució a l'èxit de la Festa, que permet esperar que l'any vinent totes s'incorporin a l'esforç per consolidar-ne i desenvolupar-ne encara més el prestigi i la qualitat.



Estand del Vallès Occidental (Foto: Fric Armangué)



Estand de Badalona (Foto: Mireia)

Barcelona, 6 d'octubre del 1984

## SORTEIG DELS OBSEQUIS DE LA FESTA

PRIMER PREMI:

77.652

UN COTXE FORD FIESTA

★ ★ ★

SEGON PREMI:

62.020

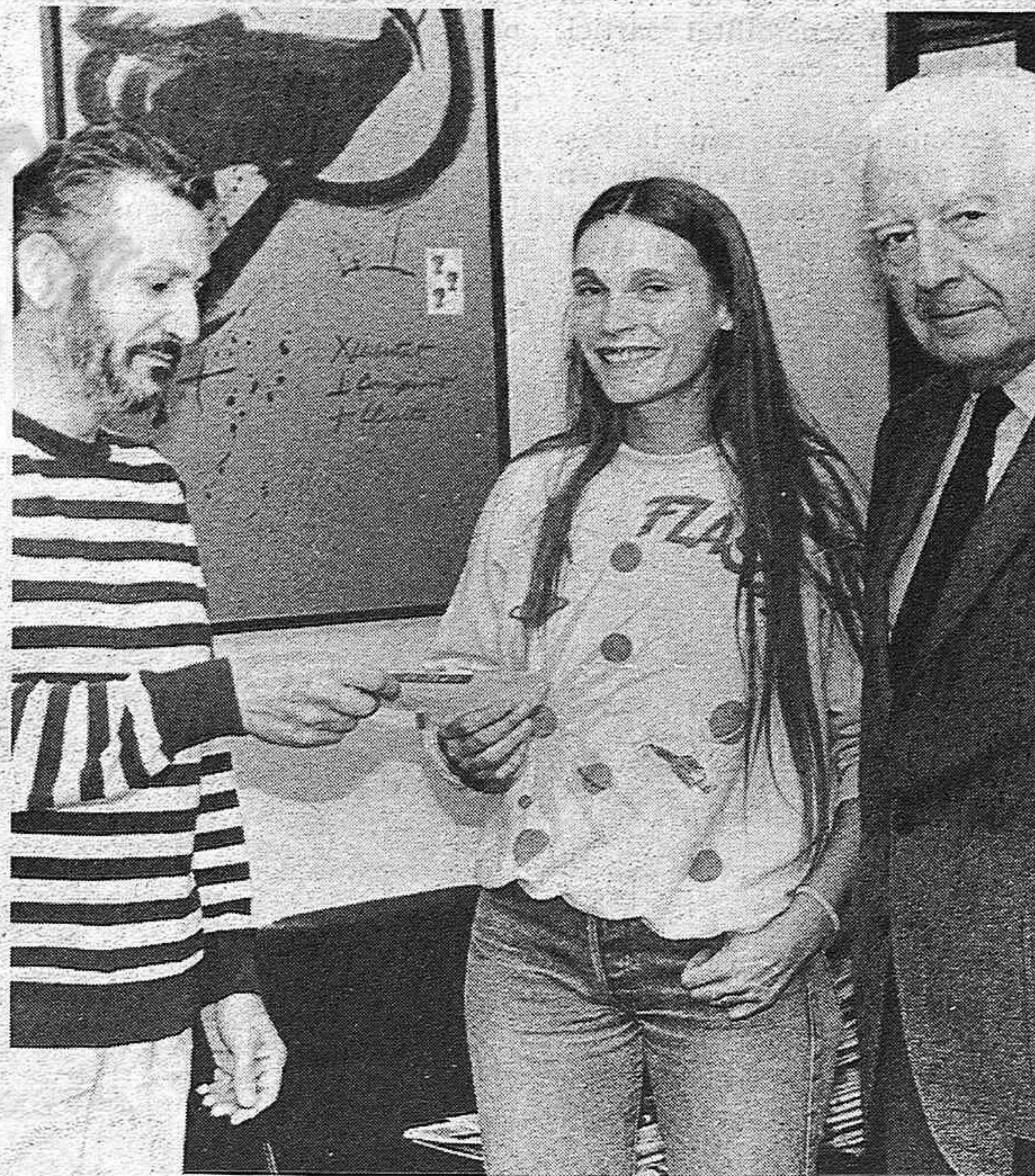
UN VIATGE A CANÀRIES PER QUINZE DIES  
PER A DUES PERSONES

★ ★ ★

TERCER PREMI:

61.064

UN VÍDEO

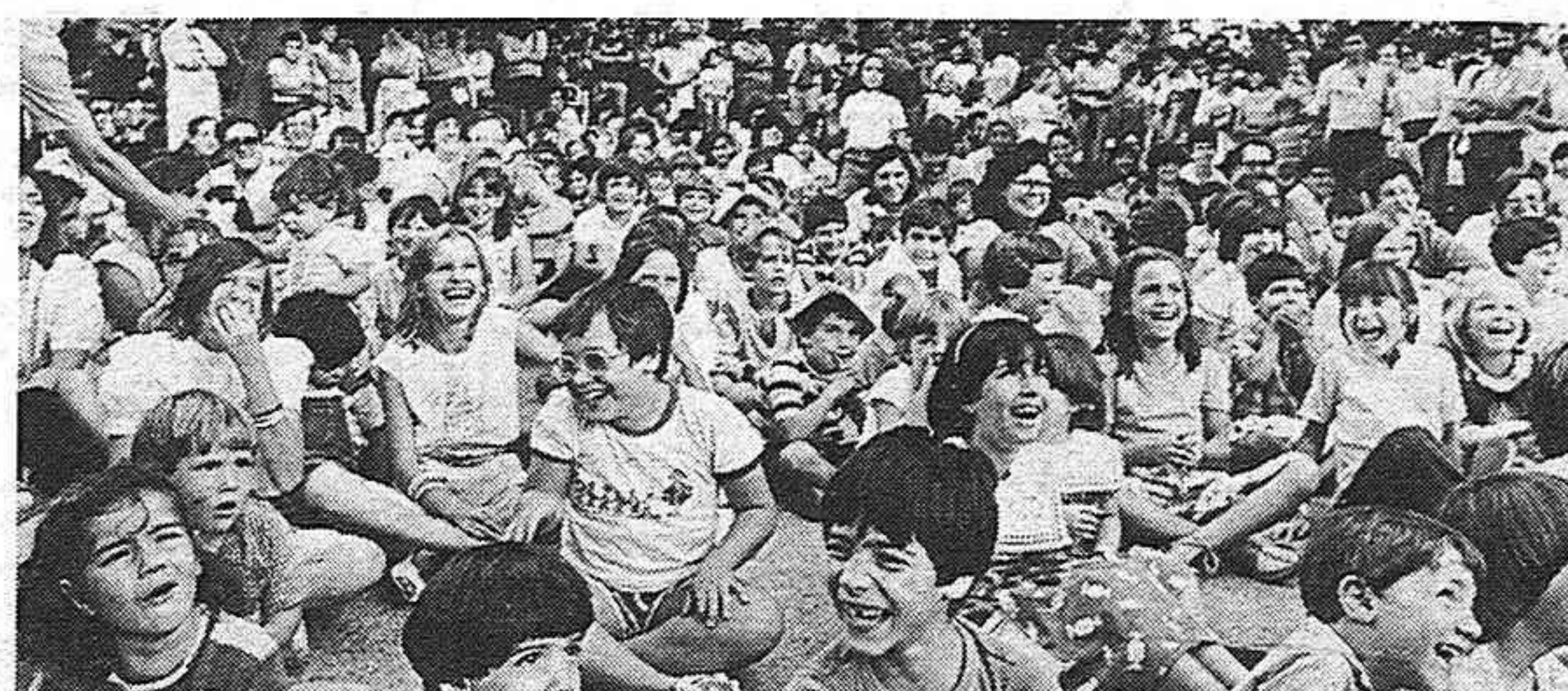


L'afortunada posseïdora del n.º 61.064, Enriqueta Verdú, a qui li ha tocat el tercer premi (Foto: Pérez Molinos)





Lliurament del trofeu a una guanyadora del torneig esportiu  
(Foto: Pérez Molinos)



La Festa dels menuts (Foto: Fric Armangué)

## UNA FESTA RÈCORD

Efectivament. La Festa de Treball d'enguany, celebrada en el que ha de ser el futur anell olímpic, va batre els seus propis rècords. L'assistència a la Festa, l'assistència als debats i la seva qualitat, la presentació dels estands i, fins i tot, el benefici obtingut per l'organització central de la Festa, han ultrapassat els resultats d'edicions anteriors.

És evident que el PSUC es creix davant d'una festa, la més important sens dubte de Catalunya, que ningú, a excepció del PSUC, no està en capacitat organitzativa de muntar, ni cap altra festa com la de Treball estimula la sensibilitat participativa de la gent.

Seríem injustos amb la Festa si només ens quedéssim en l'aspecte més destacat, com fou l'assistència multitudinària la nit de l'actuació d'Ana Belén i Víctor Manuel, una assistència que col·lapsà la muntanya de Montjuïc i que només val a comparar amb les finalíssimes al camp del Barça. La Festa ha tin-

gut matisos de qualitat importantíssims. La presència de Paco Rabal. L'originalitat de l'homenatge a Joan Brossa; el mural que els pintors Artigau i Niebla van crear en honor seu i que presidia l'escenari de l'estand del Comitè Central. La pluralitat i la qualitat de les personalitats que participaren en els col·loquis. La presentació dels estands, amb elements de refinament que han permès trobar en el si de la Festa il·les de relaxament i realitzar autèntiques descobertes gastronòmiques.

La Festa d'enguany ha aparegut, dins de la seva obligada provisionalitat i improvisació, com un rellotge de precisió que ha fet que el Secretariat del Comitè Central felicités expressament la direcció de la Festa. Una Festa impensable sense l'aportació de l'esforç voluntari de milers de comunistes i amics.

Cal destacar també l'èxit del número extraordinari de TREBALL dedicat a homenatjar Joan Brossa, amb una antologia

dels seus poemes i un poema visual d'ell mateix a portada, i a encetar el debat sobre el futur de l'esquerra a la Catalunya d'avui. Per primera vegada TREBALL s'ha esgotat als quioscs i ha calgut fer-ne una segona tramesa.

Entranyable la presència dels convidats eslovens i piemontesos, dels estands de solidaritat internacional. Com entranyable ha estat la presència d'estands dels partits comunistes de nacionalitats, països i regions de l'Estat, a destacar per la seva significació la participació dels amics d'Euskadiko Ezkerra.

Una Festa que passarà a la història del PSUC com un punt de referència i que posa molt alt el llistó en la fita posada a la Festa de l'any que ve, però pensant també en una Festa que haurà de tenir una significació especial, la que coincidirà amb l'aniversari d'or de la fundació del PSUC.

JOAN SANJUAN



Brossa, enlairat  
(Foto: Fric Armangué)

## Homenatges: Joan Brossa i Paco Rabal

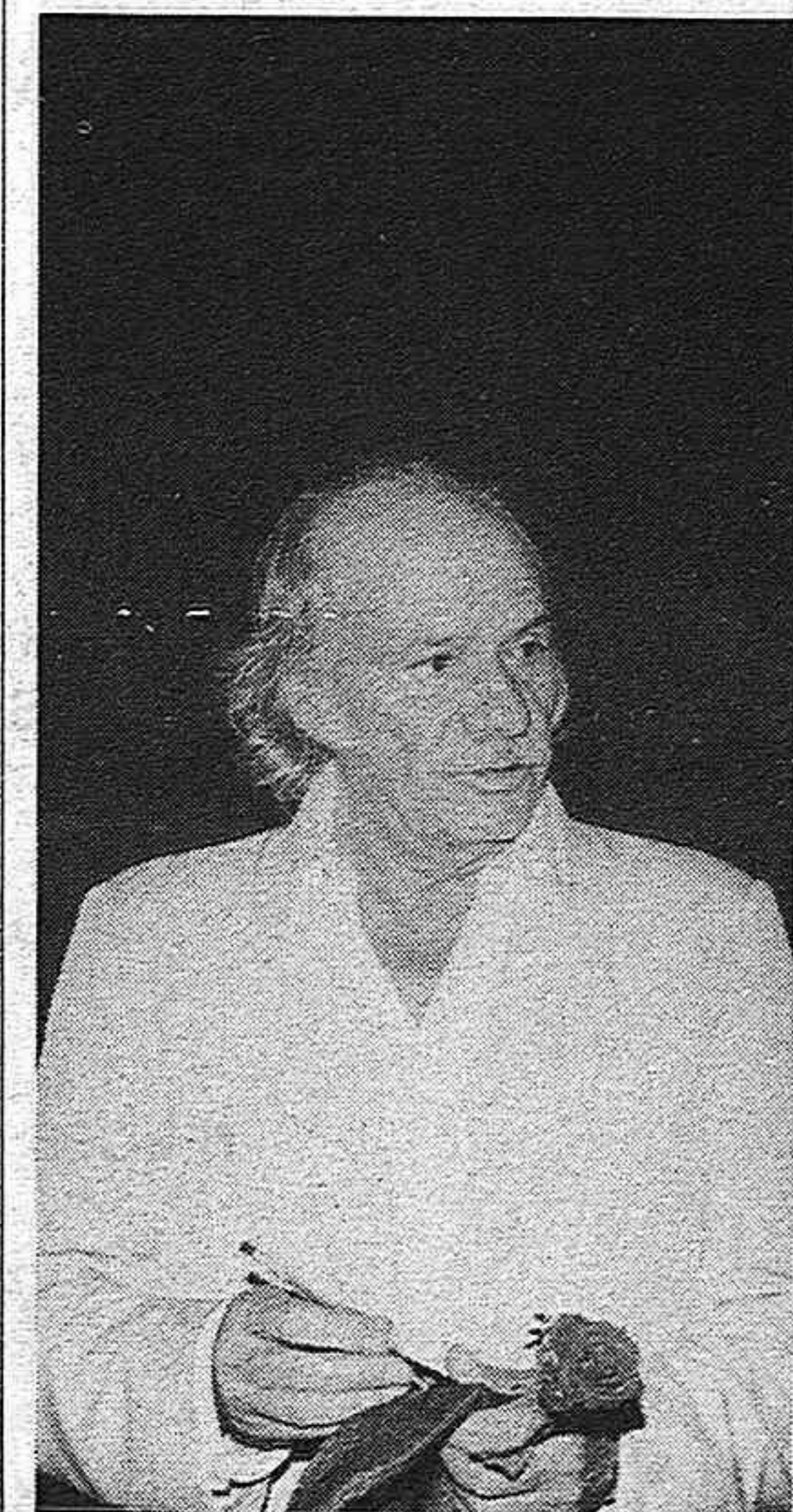


FOTO: MIREIA

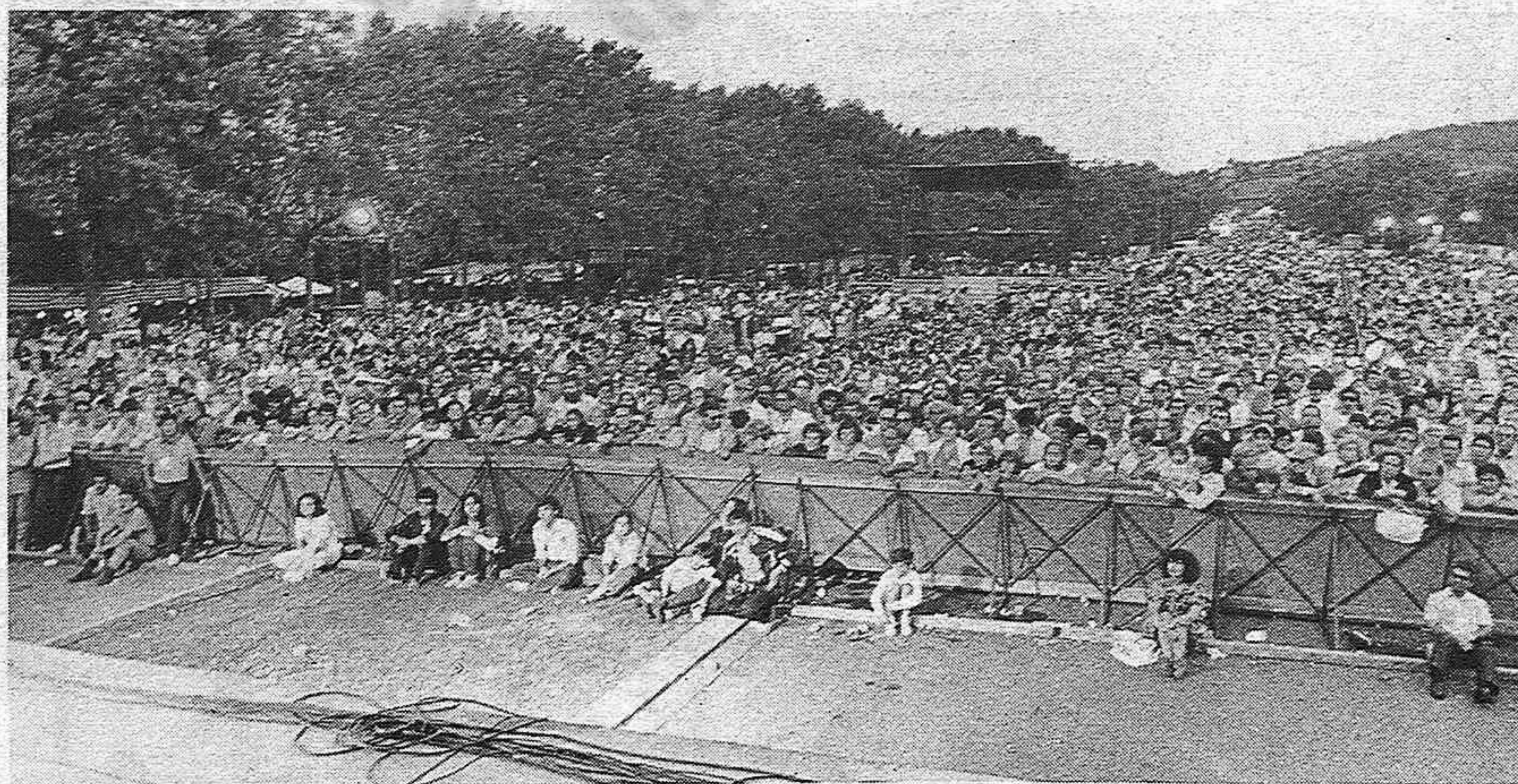


FOTO: PÉREZ MOLINOS